

Etik & Moral

Styrer de personlige ambitioner mere end følelser og fornuft

NIKRO

1. oktober 2016
Skrevet af: Niels J. Krog

Etik & Moral

Styrer de personlige ambitioner mere end følelser og fornuft, når det drejer sig om politik?

Det handler om etik og moral.

Etik er godt, spørgsmålet er, om moral er bedre eller for den sags skyld dobbeltmoral. Mange vil hævde, at det ene ikke ophæver det andet eller, at ingen af delene fungerer uden den anden del. Umiddelbart kan jeg ikke afvise nogen af disse synspunkter, for begge dele er vigtige for min sjælero, men jeg må erkende, at jeg godt kan bryde mine etiske regler for at gøre, hvad jeg finder moralsk rigtigt, så alene der er der en forskel for mig. Jeg mener også, at etik er en norm, som er udefinerlig og forskellig fra menneske til menneske, hvilket ofte vil føre til, at forskellen på etik og moral afhænger af, hvem der skal vurdere det. Det samme menneske behøver jo ikke have den samme norm eller etik hos forskellige mennesker om de samme ting, ligesom nogen måske vil mene, at et menneske med dårlig moral også mangler etik. Det vil sige, at man opfattes forskelligt af forskellige mennesker. Etik findes ofte ikke hos mennesker, der betragtes som værende på et lavere socialt niveau, mens de samme mennesker samtidig har en høj moral, så man kan her konstatere, at etik og moral i høj grad kan være socialt betinget.

Meget firkantet vil jeg påstå, at følelserne styrer etikken, mens fornuft og klogskab styrer moralen. – Hvem bestemmer egentlig, hvad der er etisk rigtigt eller høj moral? -

Jeg tror, at rigtig mange mennesker umiddelbart vil sige, at etik er vigtigst, men faktisk vil jeg i dette dokument forsøge at bevise eller overbevise om, at moral er vigtigere end etik. Det skyldes, at jeg mener, at personer med høj moral er godt på vej til også at have etik.

Man kan have høj eller lav moral, om man vil god eller dårlig, men man har vist aldrig hørt om høj eller lav etik, ligesom god eller dårlig etik ikke diskuteres simpelthen fordi etik er den enkelte persons opfattelse af, hvad der rigtig og forkert. Enten har man etik, eller også har man ikke. Hvis man har en høj moral, vil alle sige, at man har etik, men har man lav moral, vil man ofte sige, at vedkommen mangler etik altså, at vedkommende ikke har nogen etik. Hvis man har lav moral, har man ingen etik, men har man høj moral, har man automatisk etik.

Jeg plejer at sige, at det er grunden til, at man har fundet det nødvendigt med et Etisk Råd, men hvad gavner det, hvis de mennesker, der sidder i et sådant råd, ikke aner, hvad etik er, eller har lav moral. Endvidere har alle i etisk råd – så vidt jeg ved – en højere uddannelse, hvilket efter min mening ikke nødvendigvis er et gode i den forbindelse. Jeg mener, at et etisk råd bør favne vidt på den måde, at alle synspunkter og uddannelsesniveauer bør tages i betragtning med lige stor vægt på alle samfundslag.

Derfor mener jeg, at moral er den vigtigste egenskab af de to egenskaber ud fra den betragtning, at man ikke kan påvirke noget, som ikke eksisterer nemlig, når etik ikke eksisterer, men da moral altid eksisterer høj eller lav, kan det påvirkes. Man kan f.eks. appellere til en persons moral, og derved ændre på den i enkeltsager. Det kaldes i daglig tale, at man indgår kompromiser. Jeg har derimod aldrig oplevet, at man kan ændre en persons etik.

Politikere og deres etik og moral

Man kan bruge sin moral til at gøre noget godt eller dårligt for andre, selv om man etisk ikke kan gå ind for de ting, man gør af moralske grunde. Det er de værdier politikere bør anvende og tænke over, når de træffer afgørelser i enkeltsager. Desværre tillader gruppepresset internt i et politisk parti ikke, at den enkelte politiker altid stemmer efter sin egen overbevisning, og det er et problem i forhold til etik og moral.

Lad mig nævne eksemplet, hvor en person er med til at vedtage en regel, som man af etiske grunde synes er forkert, men moralsk mener, at man er nødt til at have denne regel af hensyn til andre, skal vi kalde det flertallet. Når jeg f.eks. gør en ting for et andet menneske, som jeg absolut ikke vil gøre for mig selv, har jeg god moral, men min etik gør, at jeg stadig ikke vil gøre det for mig selv. Sådan burde alle folketingsmedlemmer tænke, men det gør de ikke, derfor har de lav moral i den enkelte sag, mens de selvfølgelig stadig godt kan have høj moral i andre sager.

Et andet forhold, der bringer politikere tæt på dårlig moral er, at parti politik overordnet slet ikke går ud på, hvad der er bedst for Danmark. Det er derimod det forhold, at man skal finde sammen i partikombinationer i Folketinget, så man kan få magten. Det er faktisk umuligt at finde et parti, der har en samlet politik for, hvad der er bedst for Danmark. Det er altså den omstændighed ”at få magten”, der er det primære og ikke det, at gøre det bedste for Danmark.

Jeg synes, at det vil være etisk korrekt og god moral, hvis vi globalt set kunne komme frem til, at det er et reelt flertal på personer, der bestemmer, hvordan tilværelsen skal formes, så det i højere grad end i dag er mennesket, der er i centrum og i mindre grad pengene.

Jeg mener, at vi i dag har et system, hvor det er de forholdsvis få rigtig rige, der via deres mange penge får forholdsvis mere magt, end de mange, der ikke engang har mulighed for at afgive deres stemme om de ting, der fastholder dem i forhold, der kun kan betegnes som umenneskelige.

Jeg taler her ikke engang bare om penge. Jeg taler også om personlige forhold, som at bestemme over eget liv og levned.

Jeg mener faktisk godt, at man kan bebrejde samtlige vores folketingsmedlemmer, at de ikke gør nok for at udrydde problemet – sultende børn -. Jeg mener simpelt hen ikke, at problemet har en plads, der er stor nok i deres bevidsthed, og jeg spørger ofte mig selv, hvordan det kan være. Jeg er sikker på, at noget af årsagen skal findes i manglende etik og moral, for det kan ikke passe, at man som folkevalgt ikke kender problemet. En anden årsag er selvfølgelig, at etikken og moralen heller ikke er til stede i befolkningen, hvilket betyder, at der ikke er stemmer nok i problemet til, at det kan få den plads, problemet fortjener.

Når hver dansker gennemsnitlig giver 20 – 30 kr. til indsamlinger som Landsindsamling Danmark 2017, er det et udtryk for, at der er mange flere penge til rådighed. Pengene er nemlig hovedsagelig givet af virksomhederne, så hvis private danskere virkelig har viljen til at sætte projekter i gang i de fattigste lande direkte med henblik på børnene, så kunne dette beløb være dobbelt så stort. I stedet skærer skiftende regeringer ned på hjælp til Ulande samtidig med, at man på flere måder forsøger at sætte skatten ned for de rigeste inden for landets grænser. Jeg kunne egentlig godt tænke mig at se dokumentation for, hvornår en dansk statsleder eller regeringsmedlem direkte har foreslået andre statsledere eller regeringsmedlemmer, at nu skal vi altså have gjort noget positivt ved problemet med sultende børn rundt om i verden.

Det er ikke meget, man hører til det problem i politikerkrede. EU ville jo være et godt forum at starte op i, men det er jo nok svært at komme til orde med i parlamentet, for her diskuterer man i stedet problemer med, om parlamentsmedlemmerne nu får nok i løn og rejsegodtgørelser. Det er ikke noget kønt billede at sammenligne med billedet af verdens sultende børn.

Mishandling af børn er en anden side af den behandling klodens børn bliver udsat for. Fattigdom og sult er medvirkende til, at børn er nemme ofre. Børn er født loyale først og fremmest overfor deres forældre, og dem de omgås med i det daglige. Derfor er det særligt slemt, når vi nu igen præsenteres for en kirkelig sexskandale med misbrug af børn, og så er jeg ligeglad med, i hvilken trosretning, det er foregået.

En ny dansk film beskriver også forholdene for børnehjælpsbørn for bare en generation siden. Det er naturligvis frygteligt at erfare, at det er foregået, men det var trods alt i en anden tid, hvor forholdene var noget andet, men vi skal lære af oplysningerne, så nutiden ikke bliver refereret på samme måde om nogle få ord.

Det er vores alles ansvar, men især myndighedernes, når de ikke reagerer på oplysninger om, at det foregår.

Man reagerer heller ikke særligt kontant, når man får viden om, at private indsamlere arbejder uden godkendelse, som er et lovkrav. Man reagerer heller ikke, når store anerkendte indsamlere som Røde Kors og Kræftens Bekæmpelse afsløres i dårlig administration og tvivlsom forretningsførelse, fordi op til 90 ører af hver krone de modtog i tilskud, blev brugt til administration. Man aflønner sine direktører med flere millioner kroner om året plus fri rejse m.v., hvorefter man på grund af afsløringerne vælger at skjule disse tal i regnskabet ved at få pengene indbetalt på en konto i London, hvorefter de overføres til Danmark senere. Jeg har kun disse oplysninger fra omtale i dagspressen, men da det ikke er blevet imødegået fra organisationerne, har man vel lov til at antage, at der er stor sandhed i oplysningerne. Det er bl.a. derfor, jeg ikke deltager i den slags indsamlinger.

Da man i sin tid vedtog loven om abort i Danmark, syntes jeg, at man gjorde noget etisk forkert, men moralsk syntes jeg, at man gjorde noget rigtig af hensyn til kvinden, der må gennemgå den behandling. Det er så op til

kvinden selv, om hun etisk og moralsk kan stå inde for den behandling, hun har bedt om at få lov til. Noget andet er så, om jeg i dag synes, at de følgelove, der også er kommet til, som afbrudt svangerskab, for Down Syndrom moralsk har levet op til etikken eller moralen i loven. Det mener jeg imidlertid ikke vedkommer min etik eller moral, idet jeg blot har ment, at det var den kvinde, der stod med problemet, der skulle have muligheden, idet det er hendes moral, der skal afgøre, om hun kan stå inde for behandlingen. Det er jo ikke mig, der får moralske skruler for den enkelte abort. Det er kvinden selv.

Det er altså etikken, der skal tage stilling til situationen, men den enkelte kvindes etik, der gør brug af muligheden, når hun afgør med sin egen moral, om det er i orden. Det er med andre ord ikke noget, samfundet skal blande sig i, fordi det ikke er noget, som berører andre end kvinden og hendes nærmeste.

Jeg kan huske, at jeg engang debatterede med en præst om spørgsmålet. Han mente ikke, at en kvinde, der fik foretaget en abort kunne have hverken etik eller moral. Den præst lever jo stadig i en tid, hvor præster bebrejdede deres menighed, hvis de levede sammen uden at være viede i kirken. Jeg havde og har den stik modsatte mening om det, idet jeg nemlig mener, at den enkelte kvinde netop med sin etik har taget stilling til, om hun kan passe det barn hun venter sig, og om barnet i levende live vil få et værdigt og godt liv. Derefter har hun anvendt sin moral til at træffe afgørelsen om, hvad der skal ske. Jeg mener, at den pågældende præst netop ikke har nogen høj moral, men har ladet sin etiske opfattelse råde over fornuften, for hvordan kan andre sætte sig selv som dommer over et levende menneskes liv. Her påberåber præsten sig så, at kvinden jo netop sætter sig til dommer over et liv. Det kan han såmænd godt mene ud fra sin egen etik, men mon ikke de fleste vil give mig ret i, at der jo ikke er et selvstændigt liv før barnet er født. Det kan videnskaben jo i hvert fald afgøre. Endelig kan man vel med fuld ret spørge, hvem der egentlig har retten til at bestemme, hvornår der er tale om et liv. Hvis man går til ekstreme yderligheder, kan man vel påstå, at katolikker og andre, der er imod brugen af prævention, har en pointe, når de mener, at selv brugen af prævention er at tage et liv. Det er moderne mennesker vist ikke enige med dem i.

Hvornår begynder et levende væsen selv at bestemme? – Rent juridisk kan en normal begavet person selv tage bestemmelse om sit liv, når personen fylder 18 år. Indtil da er personen i en læringsproces, der skal gøre personen i stand til at handle ud fra de normer et demokratisk samfund ønsker. I sjældne tilfælde fratages retten til selv at bestemme, hvilket sker ved dom en såkaldt umyndiggørelse. Der udnævnes derfor til hjælp for personen en værge, som skal hjælpe den umyndiggjorte med beslutninger og retslige aktioner i det daglige. Man kan næsten sammenligne en umyndiggjort med et foster, der jo heller ikke kan tage selvstændige beslutninger.

Jeg er egentlig ikke meget for at fremtrække et enkelt menneske eller politiker som eksempel på, hvad jeg mener er etisk rigtigt eller etisk forkert, men stifteren af Dansk Folkeparti Pia Kærsgaard skiller sig i den grad ud fra mit generelle synspunkt på en politiker, at det er svært ikke at bruge hende som eksempel.

Hun er efter min mening helt uden konkurrence Danmarks mest ekstreme politiker. Som jeg ser det, må hendes motto være de gamle ord, hvis det er fakta, så benægter jeg fakta. Lad mig bare nævne et enkelt eksempel. Michael Meyerheim havde på et eller andet tidspunkt som vært i Go Morgen Danmark en passion for, at Pia Kærsgaard var trendsætter for dansk politik. Til tider fik hun forum flere gange om ugen i udsendelsen. Under en bestemt udsendelse påstod Pia Kærsgaard, at der var 300.000 muslimer i Danmark. Ved hjælp af Danmarks Statistik dokumenterede Michael Meyerheim, at der var 258.000 udlændinge i Danmark i alt, sammenfattende amerikanere, svenskere, nordmænd og mange andre nationaliteter, men Pia Kærsgaard fastholdt, at der var 300.000 muslimer i Danmark, og det fik ligesom lov til at stå uimodsagt som afslutning på diskussionen. Det er Pia Kærsgaard i en nøddeskal. Hun er efter min mening fuldstændig ligeglad med fakta, men fastholder sin egen mening uanset hvad. Når man gør det, kan det kun benævnes med et ord – LØGN! -

Det er bl.a. grunden til, at jeg ikke kan betegne hendes udnævnelse til formand for Folketinget som andet en ren skandale og det samlede Folketing 's mangel på etik og moral.

Jeg savner i høj grad, at landets ledende organer og især ledende politikere handler meget mere etisk og moralsk korrekt, end man gør. Jeg tænker især på, hvordan man skifter standpunkter og handler om tingene med andre politikere. Det seneste eksempel på, hvad jeg vil anse for fuldstændig mangel på etik og moral samt respekt for andre menneskers dømmekraft, er Klaus Hjorth 's fuldstændige kovending fra som økonomiminister at tale for nedskæringer i forsvarsbudgettet til, nu som forsvarsminister at tale som om Danmarks militær skal op på et niveau, hvor vi kan hamle op med russerne, hvis de skulle komme og besætte os. Jeg har nævnt det

andet sted i manuskriptet, men jeg anser det for så eklatant et eksempel på dårlig dømmekraft, at det sagtens kan stå som supereksempel på, hvad der er dårlig etik og moral, ja, man kan vel roligt sige, at manden formentlig overhovedet ikke ved, hvad etik og moral er. Klaus Hjort forsvarer sine udtalelser med, at han før var økonomiminister og skulle varetage Danmarks samlede økonomiske interesser, mens han som forsvarsminister skal varetage landets sikkerhedsinteresser. Det er en indstilling helt uden etik og moral alene af den grund, at samme person anlægger det synspunkt, at han ikke moralsk kan forsvare at bevillige disse penge til forsvaret, og så når han får en anden kasket, synes at det er helt i orden.

Når vi kigger ud over Danmarks grænser, er der mange eksempler på politikeres dårlige eller mangel på etik og moral ikke bare i deres politiske virke, men også i privatlivet. Her må vi jo dog erkende, at de udenlandske nok er en smule grovere end de danske, for vore egne begrænser sig stort set til rod i bilag og lidt store forbrug af penge til ting, som de ikke helt er berettigede til. Det med fremmede damer skjuler de jo i hvert fald bedre end både amerikanerne og franskmændene.

Aktiv dødshjælp

Måske kan vi være enige om, at et menneske i levende live og ved sine fulde fem, bestemmer over sit eget liv, hvem skal ellers gøre det, men et foster er jo helt åbenlyst ikke noget selvstændigt tænkende væsen. Det leder mig så til det næste spørgsmål i debatten om Etik & Moral. Skal andre bestemme over mit eller dit liv, så længe det ikke drejer sig om forhold, der direkte eller indirekte har betydning for andre? – Nej vel! -

Derfor skal spørgsmålet om aktiv dødshjælp heller ikke afgøres af misforstået etik eller dårlig moral. Det er patienten, det drejer sig om, og en dødsdømt siges jo at kunne få opfyldt et sidste ønske. Derfor mener jeg, at min moral påbyder mig, at være tilhænger af aktiv dødshjælp ud fra den betragtning, at vi som mennesker skal skabe muligheder ikke indskrænkninger. Min etik tillader mig at tvivle på, at jeg vil bruge muligheden selv, hvis den var der, selv om tanken har strejft mig, så etisk må jeg erkende, at jeg ikke er tilhænger af, at et menneske skal tage sit eget liv, men jeg erkender, at jeg godt kan forstå, at et menneske kan opfatte sine forhold i livet som uudholdelige. Det handler jo også om tryghed i den pressede situation, de berørte personer befinder sig i.

Mellem 600 og 1000 selvmord om året i Danmark er simpelthen for mange. Hvis man med ved at legalisere og regelrette aktiv dødshjælp kunne halvere dette antal, ville det være en stor sejr for menneskeheden.

Der er folk, som i debatten om aktiv dødshjælp eller ikke, tillægger modparten forudsætninger, som ikke har hold i virkeligheden. En meget brugt vending er, at tilhængere af aktiv dødshjælp, vil tillade, at man slår et andet menneske ihjel. Mennesker, som anvender den retorik, mangler simpelthen moral, for der er jo ikke tale om at slå ihjel. Der er tale om medicinsk behandling, som patienten selv ønsker, der medfører døden efter patientens udtrykkelige ønske. Der er vel tale om hjælp til selvmord, hvis man skal blive i straffelovens terminologi, men det er jo netop derfor, at man skal have loven ændret omkring selvmord, der jo er strafbart ifølge straffeloven, men man kender vist ikke nogen sager, hvor nogen er blevet straffet for at begå selvmord eller for forsøg på det. Det er jo surrealistisk, at man har bestemmelser i straffeloven, hvor den der kan straffes enten er død eller bliver benådet fordi, det vil være mærkeligt at straffe en person, der i desperation, har forsøgt at tage sit eget liv. Det er derfor helt ude i hampen, når modstandere af aktiv dødshjælp bruger retorik om at slå ihjel i den sammenhæng. Man kan tale om selvmord, som vedkommende så måske har fået hjælp til.

Når man bruger den retorik, kan man måske nok påberåbe sig, at man har etik, men man har bestemt ingen moral, idet man varetager egne interesser og intet andet. Samtidig beskylder man tilhængere af et synspunkt for noget, som vedkommende slet ikke har motiv til. Jeg har ikke, og jeg tror heller ikke andre har, til hensigt at bruge en lovændring på området til at slå nogen ihjel. Jeg vil tillade et dødssygt menneske at træffe bestemmelse om, hvorvidt vedkommende selv ønsker at leve videre under de forhold, samfundet kan tilbyde. Hvis samfundet f.eks. kunne tilbyde samtlige kendte og anerkendte behandlingsmuligheder, ville jeg måske stille som betingelse for aktiv dødshjælp, at alle forsøg blev gjort først, men så langt rækker det danske samfunds velvilje ikke. Det kan eller vil man ikke bevillige penge til, men er det etisk og moralsk rigtigt, at det er penge, der skal bestemme, om mennesker skal have et godt liv og en værdig død.

På internettet har bl.a. TV2 samlet udtalelser fra både modstandere og tilhængere af aktiv dødshjælp. Læge og tidligere formand for etisk råd Ole Hartling udtaler bl.a., ”det er en absurd løsning på lidelsens problem at ville

forbedre livet ved at tilintetgøre det. Det er forkert, at man fjerner lidelsen ved aktiv dødshjælp. Man fjerner derimod den, der lider.”

Prøv lige at læse det citerede et par gange mere. – For det første er det den eneste løsning. For det andet er det den eneste måde at fjerne problemet på. For det tredje har Ole Hartling netop afsløret, at han slet ikke forstår problemet, eller også tænker han mere på sin egen baggrund end på patienten. Den syge har fået at vide, at der ikke er nogen løsning på problemet, der er uudholdeligt at leve med for den syge. Det er den eneste løsning for den syge. Derved må man konstatere, at den eneste hjælp den syge kan få er aktiv dødshjælp eller tage sit eget liv – selvmord -. Hvad synes Ole Hartling er mest etisk og moralsk korrekt? – Hvordan man kan have det synspunkt, at den syges valg er absurd, forstår jeg simpelthen ikke. Jeg synes tvært imod, at det er Ole Hartling og hans sympatisører i spørgsmålet, der har en absurd holdning.

Ved at vælge aktiv dødshjælp, hvis det var muligt, vælger den syge og lidende en etisk og moralsk god måde at slippe for sine lidelser på, for Ole Hartling kan vel ikke mene, at selvmord er en etisk og moralsk korrekt måde at gennemføre den syges ønske på? –

Når den syge tager en beslutning om at benytte ”den sidste behandling”, har den syge overvejet, om alle andre måder at leve videre på er en løsning. Et sygt menneske har som bekendt lov til at sige nej tak til behandling for at fremskynde døden, men er det et alternativ? – Er det ikke bare den samme handling, virkeliggjort i nogle andre ord, og det eneste, man opnår, er, at man trækker pinen ud for den syge. Det kan godt være, man smertebehandler, så patienten intet mærker, men det forkorter jo alligevel livet, og efterlader patienten i den samme situation, som patienten har det dårligt med.

Det er i dag også sådan, at læger giver en behandling, som jeg kalder langstrakt aktiv dødshjælp, når den går ud på at sikre, at den syge holdes smertefri og så lige lidt mere, der nedbryder livet hurtigere. Det er en form for aktiv dødshjælp, der har hjemmel i sundhedsloven, men hvorfor ikke gøre denne bestemmelse tidssvarende, så den syge ikke skal have pinen og de uværdige forhold, som den syge oplever, trukket i langdrag? -

Lektor Jørn Bjerregaard skriver ifølge samme medie, at ”legalisering af aktiv dødshjælp vil komme til at gå ud over svage individer, der vil føle sig utrygge og måske endda vælge aktiv dødshjælp uden at ville det”. -

Hvis jeg et øjeblik troede på, at Jørn Bjerregaard har nogen som helst baggrund for en sådan udtalelse, ville jeg øjeblikkeligt skifte standpunkt. Aktiv dødshjælp kommer ikke til at gå ud over nogen fordi, det er noget disse nogen selv kommer til at vælge. Det er et tilbud om en sidste behandling og ikke noget, der tvinges ned over hovedet på nogen. Tvært imod skal reglerne selvfølgelig være sådan indrettet, at man er sikker på, at initiativet alene kommer fra den syge, og når det fremsættes som et ønske fra den syge, skal der være flere muligheder for rådgivning på flere niveauer.

Hvis man, som Jørn Bjerregaard tilsyneladende gør, tror, at pårørende vil stå i kø for at få en syg pårørende behandlet med aktiv dødshjælp, må han jo selv have den indstilling, ellers kan man vel ikke tillade sig at tro, at andre har den tankegang. I så fald må han jo være bange for sig selv.

”Indførelse af aktiv dødshjælp vil være afhængig af, at man kan vurdere egen og andres livskvalitet ganske nøjagtigt, men da det ikke er ting, der lader sig måle, er det umuligt, og man bør derfor undlade at indføre aktiv dødshjælp”, ifølge samme medie sagt af Ole Hartling.

For mig er det et godt bevis på, at man ikke behøver at være intelligent for at blive ”klog”, det kan man bare læse sig til, men skal man bruge det, man er blevet klog på ved at læse, er man nødt til også at være intelligent. Man skal ikke kunne vurdere andres livskvalitet, for det er kun patienten selv, der skal vurdere det, og livskvalitet kan selvfølgelig måles, det gør opinionsundersøgelser og læger hver dag. Jeg har den holdning, at den eneste der kan måle sin egen livskvalitet er vedkommende selv og en behandlende læge, der naturligvis ikke skal kunne iværksætte ”den sidste hjælp”. Derfor falder også den argumentation fra Ole Hartling fuldstændig til jorden.

”Vi er i dag så langt fremme teknologisk, at vi har meget effektive midler til at lindre lidelsen”, - siger Ole Hartling.

Hvad skal vi bruge en sådan udtalelse til i debatten. Det tidspunkt i en syg persons behandling er vi langt forbi, når aktiv dødshjælp skal gives, men for mig viser udtalelsen noget om, at Ole Hartling slet ikke har gjort sig tanker om patientens behov. Naturligvis skal patienten, der udtrykker ønske om at gøre brug af aktiv døds-

hjælp, have råd og vejledning og måske endda prøve disse muligheder først, men er ønsket om at gøre brug af aktiv dødhjælp stadig udtrykt, bør vi altså have en legal mulighed for også at hjælpe på den måde. Ole Hartlings påstand om den lægelige teknologi bør ifølge andre læger også modificeres, idet fuldstændig smertelindring er lig med en narkoselignende tilstand, hvilket intet menneske kan tåle i ret lang tid, idet kroppen nedbrydes af blot at ligge ubrugt hen i en seng, hvilket netop er hovedessensen af uværdigheden i det døende menneskes sidste tid.

”Lægehjælp er livshjælp, og når læger ikke kan helbrede, skal de lindre smerte og yde omsorg – ikke slå ihjel”, - siger Jørn Vestergaard ifølge samme medie.

Jeg kan ikke være mere enig! – Jeg kunne bare godt tænke mig en forklaring på citatets sidste del ”ikke slå ihjel”, for der er jo på ingen måde tale om at slå ihjel. – Synes Jørn Bjerregaard måske, at det er bedre, at den syge bare slår sig selv ihjel, hvilket jo slet ikke er etisk korrekt, men stadig ulovlig i lighed med, hvis andre slår ihjel. Når man anvender den slags udtryk, må man være desperat for at få ret i sit standpunkt. Det er en egoistisk udtalelse, som viser, at modstanderen af aktiv dødhjælp tænker på sig selv og kun på sig selv. Ingen vil jo tvinge nogen til at bruge muligheden, og døden er jo stadig en del af livet, så hvis vi kan blive enige om, at alle har en vis ret til værdighed i livet, kan vi måske også blive enige om, at man også har ret til en vis værdighed i døden.

Det er min overbevisning, at i hvert fald de her citerede modstandere af aktiv dødhjælp kun ser problemet ud fra et egoistisk synspunkt. Sagt meget firkantet ønsker de herrer læger nogen at øve sig på, og så er de i øvrigt fuldstændig ligeglade med, hvordan det ser ud fra patientens synspunkt.

Jeg er jo også vidende om, at der er et såkaldt kristent livssyn inde over modstanden mod aktiv dødhjælp, men er dødelig udgang ikke også brugt i biblens løsninger på den historie, eller skal disse fakta kun bruges, når de falder sammen med det resultat, man selv vil opnå.

Jeg kendte engang en ældre kvinde, der sørgede så voldsomt over, at hendes demente og syge mand var død i en alder af 91 år, at hun simpelthen sultede sig selv ihjel. Det var ikke rart at iagttage, og familien forsøgte da også på alle måder at give hende livsmodet igen, men hun ønskede simpelthen ikke at leve mere. Hun sagde det aldrig direkte, men vi talte jo med hende om, at hvis hun ikke spiste, ville hun jo dø af sult. Svaret var, at hun bare ikke havde lyst til at spise. Det tog 3 måneder før hendes krop gav op. Det var bestemt ikke nogen værdig død, hverken for familien eller hende selv. Nu mener jeg jo ikke, at denne kvinde skulle have lov til at få aktiv dødhjælp, hun skulle i stedet have haft koncentreret psykiatrisk hjælp, men det kunne hun af en eller anden grund heller ikke få. Reelt begik kvinden selvmord, men familien så på uden at kunne gøre noget. Selv familiens læge stod magtesløs.

Jeg ved egentlig ikke, om man kan kalde nogen ”tilhænger af aktiv dødhjælp”, for jeg tror egentlig, at vi alle allerhelst ønskede, at der ikke var brug for muligheden, men sådan er tilværelsen desværre ikke. Derfor tager vi stilling til problemerne og er altså nået frem til, at den mest humane livsindstilling er, at det er den, der har brug for det, der skal tage stilling til, om det er en mulighed, man ønsker at benytte sig af. Jeg synes, at det er sørgeligt, når endda meget lærde mennesker fratager andre en mulighed, selv om muligheden aldrig kan komme til at vedrøre andre end den, der ønsker at gøre brug af muligheden. Man kunne måske sige, at det er sørgeligt, at institutioner som Etisk Råd kun består af mennesker, der har læst sig til det, som andre bare ved, men det er jo bl.a. også den måde staten drives på, og det er jo kun vælgerne, der kan ændre på det.

For at imødegå systemet dannes ofte foreninger, og en sådan forening er Landsforeningen En Værdig Død. Ikke ret mange mennesker har vel noget imod indholdet i navnet, men alligevel tager nogen afstand fra foreningens udmeldinger. F.eks. ”Der skal være en grænse for lidelse. De her mennesker de kan ikke mere, og de skal respekteres”. – En sådan udtalelse kan ingen vel være imod, men flytter det noget? –

”Initiativet må aldrig komme fra behandlende side. Det skal komme fra patienten selv. Patienten skal bede om det flere gange og værre helt tydelig i sit ønske” – Heller ikke noget, der skaber den helt store debat, men hvorfor mener man, at patienten skal bede om aktiv dødhjælp flere gange, før man tager affære? – Citater fra landsforeningen.

”Alene trygheden ved at vide, at aktiv dødshjælp er en mulighed, vil måske gøre, at mange ville undlade at benytte sig af den, fordi det ville være nok at vide, at det var en mulighed” – Citat fra Narkoseoverlæge Tom Alsner. Altså den direkte modsatte påstand af, hvad modstandere af aktiv dødshjælp tidligere har fremført.

”En legalisering af aktiv dødshjælp vil kunne give syge livsmodet og viljen tilbage, hvis de ved, at de bare kan sige til, når de ikke orker mere” – Citat overlæge Jan Utzon.

”En legalisering af aktiv dødshjælp ville medføre åbenhed og fastere rammer for en praksis, der alligevel foregår mere eller mindre anerkendt rundt omkring på hospitalerne” – Citat samfundsteoretiker og filosof Jacob Rendtorff.

Der er vel ingen, der kan være uenige i disse udtalelser, medmindre man lige er uenig i resultatet af holdningen. Nu kunne man jo tro, at jeg er fuldt og helt afklaret med forholdene omkring legalisering af aktiv dødshjælp, men det er jeg ikke. Jeg har f.eks. den indstilling, at personer, der skal kunne imødekommes, i ønsket om aktiv dødshjælp, skal være ved sine sansers fulde brug, eller også skal man finde frem til nogle regler, der tager højde for forhold, hvor det ikke er tilfældet. Her er jeg i stor konflikt med mig selv, for grundlæggende synes jeg jo, at også mennesker, der ikke har deres sansers fulde brug, skal have de samme muligheder, som andre, men jeg ved simpelthen ikke, hvordan man kan gøre det. Måske skal disse mennesker omfattes af de nuværende regler ifølge Sundhedsloven om langstrakt dødshjælp, der jo kun betyder total smertelindring. En anden mulighed er, at et menneske kan lave livstestamente, men heller ikke det er problemfrit.

Den 9. april omkring kl. 2330 sov Mogens Arlunds 71-årige kone ind efter, at hun i flere måneder havde ønsket at dø. Mogens Arlund fortæller, at hans kone tryglede ham om at få den dødelige dosis sovepiller, som han gav hende.

Synes modstanderne af aktiv dødshjælp, at det er den måde, de vil have det til at foregå på? – Det er i hvert fald ikke en måde jeg billiger, for det åbner jo netop mulighed for diskutabile situationer, hvor myndigheder ikke kan være sikre på, at der virkelig har været et udtalt ønske om, at den syge virkelig har ønsket hjælp og hvilken hjælp. Straffen for den handling Mogens Arlund har foretaget sig, er helt normal, og bestemt ikke noget, der afskrækker nogen for at udføre handlingen. Han har fået en betinget dom, hvilket betyder, at såfremt han ikke inden for en angiven årrække gør det igen, forbliver han straffri.

Læge Svend Lings repræsenterer ifølge egne udtalelser tilhængere af aktiv dødshjælp, men jeg kan ikke rigtig finde ud af, om han med sine handlinger lever op til en etisk korrekt form for aktiv dødshjælp, idet det af anden litteratur fremgår, at han har hjulpet 10 – 12 mennesker med udførsel af aktiv dødshjælp, hvoraf han ikke havde kendskab til alle 10-12 personers journaler, og det er ikke en etisk korrekt måde at udøve aktiv dødshjælp på.

I det hele taget har jeg fået en fornemmelse af, at begge de herrer læger Ole Hartling og Svend Lings anvender sagen om aktiv dødshjælp som indtægtskilde, idet de begge udgiver bøger om emnet, mens de udviser en arrogant afvisende holdning til at diskutere sagen på andre end egne præmisser.

Ole Hartling ved at undlade at svare på henvendelser og Svend Lings ved at afvise at sætte sig ind i anden persons tekst om emnet med begrundelsen, ”at han efter at have læst overskrift og indledning ikke kan afse tid til at læse teksten”. -

Så er det, jeg spørger, om vi kan overlade argumentationen til de lærde herrer, mens vi almindelig dødelige også i denne alvorlige sag bare må rette os efter en genialitet, som nogen har læst sig til.

En række lande har allerede i flere år haft regler om aktiv dødshjælp, og i ingen af disse lande hører man negative historier om muligheden. Al kritik kommer fra lande som Danmark, der jo i sagens natur ikke har den samme erfaring med virkningen af at gøre aktiv dødshjælp lovlig. – Man anerkender jo ikke, at man udfører aktiv dødshjælp på hospitalerne i dag. – Det gør man imidlertid. Man trækker bare pinen længere ud, hvilket får mig til at spørge, om det er for patientens skyld eller for lægens skyld. -

I januar oplyste TV2 om en sag, der næsten er lig modsat aktiv dødshjælp. Sagen drejer sig om Erik Riis, hvor behandlende læge gør sig til talsmand for, at Riis ikke skal genoplives, hvis han skulle få hjertestop, på trods af at Erik Riis selv gav udtryk for, at han ønskede at leve.

Tidligere har jeg refereret til en læge, der fastslår, at læger har pligt til livgivende behandling, men her har vi altså en læge, der siger det modsatte. Mon ikke enhver kan forstå, at man ikke kan have tillid til, at man kan overlade en afgørelse om, hvordan en patient skal behandles, til en faggruppe, der kommer med så direkte modsatte udtalelser. – Der er kun en, der bør have lov til at bestemme, om livgivende behandling eller det modsatte, og det er patienten selv. –

Lægernes officielle talsmandsorganisationer har på et tidspunkt været ude med udtalelser om, at man ikke skal kunne tvinge en læge til at udføre aktiv dødshjælp. Naturligvis ikke, - men det bliver ikke noget problem at finde læger, der tager deres kald alvorligt nok til, at de også påtager sig den del af deres gerning, netop ud fra betragtningen om, at det er lægens pligt at bistå en døende i de sidste timer på lige fod med, at en præst kan have en rolle at spille.

DR 1 havde forleden i Aften Showet to mennesker i kørestol med muskelsvind i studiet, hvor de talte imod aktiv dødshjælp. Det er naturligvis i orden at have den holdning, men det er utrolig egoistisk at give udtryk for det på den måde og helt klart fordi, deres modstand var baseret i, at de ikke selv ville gøre brug af det. Det ville jo svare til, at en person, der ikke er syg, skulle have den holdning, at vi nedlægger alle sygehusene.

I uge 43 kører TV2 Knæk Cancer med mottoet ”vi skal have knækket Cancer”. Med institutioner som Etisk Råd er det desværre nok en kamp, der ikke kan vindes. Det er mærkeligt, at skiftende regeringer erkender, at fremskridtene i Danmark med at bekæmpe Cancer går for langsomt, og så følger man stadig råd fra Etisk Råd og Sundhedsstyrelsens lærde medlemmer, når det gælder indførsel af nye behandlingsformer. I mange år har lande, som vi sammenligner os med, helbredt Cancer med måder, som vi også kender i Danmark, men Sundhedsstyrelsen vil, mange gange efter råd fra Etisk Råd, ikke indføre behandlingerne. Man begrundet det med, at behandlingsformerne ikke er afprøvet i Danmark. – Hvad er det for noget sludder? – Behandlingerne er afprøvet og godkendt i de lande, hvor de anvendes, og har vist, at det virker, så hvorfor skal Danmark anvende tidsrøvende og pengesøgende afprøvninger og test af behandlingsformerne på nøjagtig det samme. Vi lever vel i en global verden, hvor man udveksler lærdom og erfaringer i stor stil, så den slags udtalelser er bare dårlig argumentation, når man opfører sig så barnlig, at man bare vil have ret, fordi man kan få det med den position, man sidder i.

Det er nøjagtig den holdning, der får folk til at søge til lande, hvor aktiv dødshjælp er tilladt for at få denne sidste behandling. Andre rejser ud for at få den behandling, man ikke kan få i Danmark, i andre lande. Det er ganske urimeligt om ikke helt åndsvagt, når staten ikke vil sørge for økonomien til at indføre behandlingsformerne i Danmark. Pengene kan skaffes, for de syge og deres pårørende skaffer jo pengene til at rejse ud og gøre forsøget allerede. Man skal jo i den forbindelse huske på, at det ikke kun er aktiv dødshjælp men også egentlig behandling, danskere søger i udlandet for egen regning.

Det er jo nøjagtig de samme holdninger Etisk Råd fremviser i forhold til spørgsmålet om aktiv dødshjælp. Jeg forstår simpelthen ikke, at andre synspunkter har så vanskelige vilkår for blive hørt og forstået, når Etisk Råd ved enhver lejlighed viser, at rådet absolut ikke er i tråd med flertallet af befolkningen. Rådet sætter deres egen etik højere end hensynet til mennesker, der lider. Det er uacceptabelt og umoralsk, men man kan ikke gøre noget ved det, så længe landets ledelse ikke formår at tænke selvstændigt.

Sammenfattende stiller jeg mig selv det spørgsmål, om modstanderne af aktiv dødshjælp heller vil have 600 – 1000 straffelovsovertrædelser, som aldrig blive retsforfulgt, i form af selvmord, end man måske kunne halvere dette tal og få den ene halvdel bragt over i en værdig død i stedet. Ud over de mange selvmord er der også et stort antal forsøg på selvmord, som ikke er registreret, og dem kunne vi måske også få halveret.

Selvmord har ofte den uheldige konsekvens, at det involverer andre mennesker, som enten gennem deres arbejde, familieskab eller andet bliver involveret. Det kan nemt være op mod 25 mennesker, der berøres af et andet menneskes selvmord afhængig af omstændighederne.

Dyreværnsager

Et andet område, der i høj grad forsømmes af politikere, er på dyreværnsområdet. I mine 35 år i politiet har jeg set behandling af dyr, som udoverne absolut ikke fortjener ros for, men jeg kan desværre heller ikke rose politikere for at have håndteret sagen på etisk og moralsk forsvarlig måde.

Det er meget begrænset, hvad der er sket på lovgivningsområdet i den tid, jeg har været voksen nok til at forholde mig til, at nogen mennesker behandler dyr katastrofalt dårligt.

Jeg har i min tid som politiassistent oplevet at komme ud på gårde, hvor store og små grise lå døde i stort tal, og de der stadig levede spiste af de døde artsfæller. Jeg har oplevet at komme ud, hvor kreaturer stod på gamle og alt for dårlige stalde med klove, der var vokset deforme og alt for store. Dyrene var magre og beskidte, grimer, der var vokset ind i kraniet, en enkelt ko stod med et brækket ben, så den kun kunne støtte på tre ben.

Baggrunden for disse uhyrlige ting er ofte menneskelige tragedier, hvor gårdejereren er blevet psykisk syg og bare ikke kan tage sig sammen til at passe sine dyr. Jeg har ofte gjort opmærksom på disse forhold, men som den lille mand på gulvet, der ikke måtte få opmærksomhed på grund af dårlige lederes forud indtagethed, er jeg ikke blevet taget alvorlig. Andre har også gjort opmærksom på forholdene og nødvendigheden af, at vi får et dyreværnspoliti, men ingen politikere med indflydelse har interesseret sig for sagen.

Nu har der så igen lige været en alvorlig sag i Randers, men jeg stiller mig meget tvivlsom overfor, om der sker noget væsentlig for at undgå, at hændelserne gentager sig.

Det burde ikke være nødvendigt at sende "tiggerreklamer" for at samle penge ind til dyrevelfærd i TV, hvis Danmark gik forrest med en lovgivning og en håndhævelse af loven, der forhindrer, at den slags sker i Danmark. Lige nu får sagen opmærksomhed, for nu kan politikere få TV tid ved at forholde sig til sagen i Randers, men det varer ikke længe før, man igen glemmer dyrenes dårlige forhold.

Sagen i Randers er formentlig en såkaldt "hundehandler", der har alt for mange hunde samlet på et sted og på en sådan måde, at der ikke er noget som helst opsyn med dyrene. Ofte løber de bare rundt mellem hinanden, og når en tæve kommer i løbetid, bliver der avlet et kuld hvalpe af en eller anden oprindelse. Ingen af hundene bliver nogensinde tilset af en dyrlæge, og hvalpene bliver aldrig vaccineret. Rengøring hos hundene er en by i Rusland.

Fattigdom.

Et andet etisk og moralsk spørgsmål er denne verdens alt for mange fattige mennesker. Faktisk er det sådan, at det meste af verdens rigdom er samlet ganske få steder i verden. Europa og USA er jo helt naturligt de to steder, tankerne falder på, når man beskæftiger sig med den velfærd. Det betyder dog ikke, at der ikke findes rige mennesker stort set overalt i verden, men f.eks. rigtig fattigdom findes jo ikke i Danmark. I den anden ende er Japan nok det bedste eksempel på velfærd og rigdom. Når vi tænker på virkelig fattigdom er det formentlig Afrika og Sydamerika, der trænger sig på.

Verdens manglende indsats mod fattigdom er en skamlet på denne verdens rigeste samfund, og det er selvfølgelig ikke Danmarks skiftende statsledere, der alene bærer skylden for, at der blive gjort alt for lidt for at afhjælpe problemet. I virkeligheden er fattigdom det største problem verdenssamfundet skal løse, hvis man virkelig ønsker, at denne verden skal blive bedre.

Hvem er det så, der skal ændre på tingenes tilstand? – Ja, en ting er i hvert fald sikkert, og det er, at det er landenes skiftende regeringer, der skal tage initiativet, og det er der jo ikke meget, der tyder på, at man har lyst til.

Det gør ondt langt ind i hjertet, hver gang man ser, det jeg kalder, tiggerreklamer fra forskellige organisationer i TV, for jeg er ikke i tvivl om, at det er sandt, når man f.eks. får oplyst et stort antal børn under 5 år, der dør af grunde, der direkte kan relateres til sult. Jeg stoler bare ikke på alle de private organisationer, der nedsætter sig som indsamlere til gode formål, derfor vil jeg gerne, at det er staten der står for indsamlingen og garanterer for, at pengene 100% går de rigtige steder hen. Reme gjorde udmærket opmærksom på, at alverdens statsledere kunne udrydde problemet – sultende børn – så let som ingenting, hvis de vil, under TV udsendelsen Danmarks Indsamling 2017

Når en statsleder går ind i konkurrencen om at få OL til sit land selv om man ved, at det koster milliarder af kroner, hvis man skal vinde kapløbet, og derefter yderligere milliarder af kroner til at realisere tingene, når man samtidig har et problem med store underskud på statsfinanserne, som det var tilfældet med Brasilien, så er der noget helt galt med moralen hos de involverede. Brasilien havde og har store problemer med galoperende inflation og et stigende underskud på landets økonomi, man havde og har store problemer med sin sociale struktur bl.a. i form af gadebørn, der lever et forfærdeligt liv i kriminalitet for at overleve, så virker det forkert på mig, at man bruger millioner af kroner på at profilere sig for at opnå at få en aktivitet til landet, som man ved vil koste landet milliarder af kroner på et senere tidspunkt.

Brasilien er også et godt eksempel på, at store forskelle på rig og fattig er grobund for korrupsion på topniveau, idet landets regerende organer samstemmende har stemt for at føre korrupsionssag mod landets tidligere leder. Desværre er det en velkendte tankegang hos stort set alle landes ledere.

Det netop afholdte OL i Brasilien er et godt eksempel på, hvor tankegangen er helt forfejlet. Brasilien er på alle måder en af klodens værste lande. Adskillige medier har fremført stærke indicier for korrupsion og social elendighed samtidig med, at miljøet er i en elendig forfatning.

Alligevel lader de bestemmende organer i OL landet påtage sig en milliard udgift til afholdelse af OL, som allerede har vist sig at blive til milliarder i underskud, som det også har været i andre lande. Alle oplyste lande ved, at Brasilien er kendt for at være et af de lande, hvor flest børn forsørger sig selv på gaden.

Brasiliens ledere begrundet deres ambitioner med, at man vil gøre den øvrige verden opmærksom på, hvad landet kan. – Sig mig tror de, at resten af klodens befolkninger er analfabeter. Hvis man er så dygtige til at arrangere OL, kan vi vel med fuld ret spørge, hvorfor de så ikke bruger evnerne til at løse deres lands problemer? -

Militæret og andre unødvendige udgifter.

Jeg mener, at Danmark kan gøre noget, men vi er nødt til at sammensætte et Folketing, der tænker anderledes. Danmarks skiftende regeringer gennem mere end 20 år, opfører sig som om, vi er en stormagt. Vi køber nye kampfly og anden militær udrustning for milliarder af kroner hvert år, men vi har ikke råd til det. Danmark skal naturligvis kunne forsvare sig selv i dagligdagen, men hvis man kunne forestille sig, at USA og Rusland virkelig blev krigsførende, og Rusland besluttede sig til på en moderne måde at lægge sin vestlige forsvarslinje efter samme principper som Tyskland under 2. verdenskrig. Er der så nogen, der tror på, at Danmark vil komme til at fremstå anderledes end den 9. april 1940? – Hvis nogen svarer ja til spørgsmålet, vil jeg uden blusel påstå, at vedkommende er komplet idiot. Vi bliver kørt over ende i løbet af få minutter før vore allierede så meget som får startet hjælpen op, og vort dyrt indkøbte materiel er fuldstændig uden virkning som i 1940 mod selv en fattig stormagt som Rusland. Man kunne jo også forestille sig, at vores bedste materiel var sendt til et andet land, som indsats for vore synspunkter der.

Tænk bare på, at den tiltrædende øverste leder i vores nærmeste og største allierede USA 's næste præsident Donald Trump, allerede før sin tiltræden har gjort det klart, at vi i fremtiden ikke skal regne med, at denne stormagt – som er den eneste, der kan forskrække eventuelle aggressive nationer, vil tage vare på den hjælp på samme måde som hidtil.

Derfor skal Danmark gøre det klart for vore allierede, at vi ikke kan bidrage med aggressiv krigsførelse, men vi er stærke til humanitære opgaver, hvorfor Danskernes opgave i tilfælde af krigsførelse skal være hospitaler m.v. -

Den anden mulighed er selvfølgelig, at Danmark indgår i en EU forsvarsstyrke, men det kan jeg ikke forestille mig kan blive aktuelt, når vi ikke engang vil have samme møntfod som resten af EU. Skulle det blive aktuelt, anser jeg det for en selvfølge, at det må ske ud fra de samme principper, som nævnt ovenfor på det humanitære område. Det beror bl.a. på, at jeg er fortalende for, at Danmark skal have værnepligt, hvor alle der kan, skal deltage og gøre en passende indsats samtidig med, at vore unge får en god uddannelse i humanitært arbejde. Jeg mener simpelthen, at vores redningstjenester skal varetages af nogle fastansatte i en grundstamme og de unge værnepligtige udfylder hullerne på forskellige niveauer. Det ville kunne gøre Danmark til klodens mest effektive land til at bekæmpe katastrofer, brande, ambulancekørsel, redninger til lands, til vands og i luften, og

jeg vil tro, at man kan spare milliarder af kroner. Tænk hvis vi kunne få det hele for Forsvarets nuværende budget og sløjfe udgiften til redningstjenesten i dag på alle de andre budgetter i regioner og kommuner. En øjeblikkelig besparelse ville jo f.eks. være 50 milliarder til nye kampfly. Det svarer til 25 år af de nuværende besparelse på kontanthjælpsydelse.

Vi har jo allerede grundstammen til den nye etat i form af Beredskabsstyrelsen, men antallet er vel også nogenlunde det samme på ansatte i flyene og på kontanthjælp.

I Danmark har vi den indstilling, at vi har råd til det hele, men bare ikke at give kontanthjælp i fornødent omfang til vore egne fattige og dårligt stillede. Vi er nødt til at skære i kontanthjælpen for at finansloven kan hænge sammen med skattelettelse til de rigeste. Kan enhver fornuftigt tænkende ikke se det paradoksale i den sammenhæng? -

Jeg mener altså, at man er langt forbi enhver rettænkendes etik og moral, når man vil spare ca. 2 milliarder på kontanthjælpen, men samtidig sættes landet stadig i udgift for over 50 milliarder ved at købe nye kampfly, som allerede er 10 år gamle, før de leveres. Ja, vi behøver jo ikke kun tænke på pengeforbrug til militæret, som er spildt til ingenting. For adskillige år siden købte den daværende regering en masse tog i Italien, som aldrig kom til at køre tilfredsstillende i Danmark. Nu har man så købt fly, hvor man allerede før, det første fly er leveret, skal købe for 100 millioner kr. udstyrs chips, selv om forsvarsministeren ved købet meddelte, at flyene er fremtidssikret, hvad det så betyder, når man allerede skal købe funktionschips til flyenes programmer. Skiftende regeringer kører også videre med statslige aktier i både DSB og SAS, selv om begge selskaber præ-senterer store underskud år efter år. Nu har man så privatiseret, men det ændrer heller ikke på noget. Begge virksomheder kører stadig med underskud, og staten har stadig aktie marioteten.

Nu har man så igen ændret ved uddannelsen, så unge under uddannelse ikke kan skifte linje på grund af, at man skal bruge millioner af kroner for at føre krig i Syrien. – Bliver vi aldrig klogere? – Vi står jo stadig overfor, at man ønsker lavere skat for de rigeste og mest veluddannede for at friste udenlandske veluddannede til at komme til landet for at besætte højtloønnede stillinger. Kan vi virkelig ikke finde ud af at uddanne vore egne unge til disse stillinger? -

Vi har heller ikke råd til, at de rigeste i dette land slipper for 5% i skat, som i øvrigt næsten på kroner og ører alene svarer til kontanthjælpen.

Økonomi.

Økonomi er i det hele taget nøglen til løsninger på de problemer kloden roder rundt i. Hvis man kunne droppe styringen af al økonomi men bevare kontrollen, så man kan følge pengenes vandring m.h.b. på, at der skal betales skat af det, man tjener.

Overordnet skal verden dog have en møntfod med det samme grundlag for at løse prisudligninger. Man skal med andre ord frem til, at et kg. sukker koster det samme, om det er i Kina eller i Danmark. Man skal frem til, at løngrundlaget og dermed produktionsprisen er den samme eller har det samme grundlag. Så kommer kvalitet ind i billedet. Her kan man i enkelte lande/stater fastsætte egne værdier, hvilket kan skabe forskellige priser i forskellige lande, men hvis værdierne hviler på kvalitet, kan man vel sige, at man får det, man betaler for. Hvis man f.eks. lovgav om prisfastsættelse på den samme vare uanset, om den er økologisk eller ikke, tror jeg, at kvaliteten på alle varer ret hurtigt ville komme i top, for hvem ville så ikke købe kvalitetsvarerne. Vi ser her først på året 2017, at forskellige valutaer kun er til gavn for spekulanter. Det engelske pund faldt her midt i januar 13%, hvilket betyder, at en af Danmarks største eksportvarer til England smørret bliver alt for dyrt. Der er så, hvad det er, men pengespekulanter opkøber engelske pund i stor stil, for alle ved jo, at noteringen for pundet vil komme op igen i løbet af forholdsvis kort tid, og så er det mulighed for at tjene 13% på det opkøb. Det er for så vidt også i orden, men hvem gavner det ud over den person, der spekulerer i det. Det er endda sådan, at skulle pundets notering forblive i det leje, er der ingen, der tjener noget på den spekulationshandel. – Hvorfor mon spekulation i kurser på penge stadig er tilladt, kan man jo kun gætte på, men givet er det, at det er verdens rigeste, der her får deres interesser beskyttet, for de er jo de eneste, der kan benytte sig af den slags politiske dumheder.

Jeg forstår simpelthen ikke logikken eller etikken og moralen i, at forbrugeren skal betale mere eller mindre for en vare fordi, det er tilladt at spekulere i handel med valuta. Jeg kunne nemt finde handlinger af samme ka-

rakter under andre forhold, hvor en dommer ikke ville tøve med at dømme udøveren til flere års fængsel, fordi handlingen er bedragerisk. Man har regler om, at kursmanipulation er ulovlig på aktier, men man må åbenbart godt manipulere med kurserne på penge. – Mærkeligt ikke, og det er jo sjældent producenten, der scorer kassen! –

I sammenhæng med ovenstående mener jeg, at handel med aktier er noget helt andet, men også her påvirker forskellige mekanismer i politik, at der kan spekuleres og manipuleres med aktiernes værdi. Politiske udmeldinger påvirker kursen på aktier, hvilket jeg synes er helt i orden, men når store internationale virksomheder bruger politik til at offentliggøre nedjusteringer i forventningerne til investeringer eller opjusteringer på grund andre meldinger, er der tale om spekulation og ulovlig brug af intern viden, hvilket man kan se på den virkning sådanne udmeldinger har på virksomhedernes egne salg eller køb af eget firmas aktier. Når oplysningerne bevirker, at kursen på aktien falder, køber man, og når det så går den anden vej, sælger man. Eksemplet er, at når en aktie falder f.eks. 10% og firmaet mener, at det er her faldet stopper, køber de aktier. Herefter kommer de med positive udmeldinger om forventninger, og så stiger aktien måske 10%, og så sælger man igen, hvorved man pludselig har tjent 20% på den samme sum aktier. Beviset på, at der er tale om ren spekulation er, at de fleste aktieselskaber har en portion aktier, der gør, at de mennesker, der ejer disse aktier aldrig mister magten i selskabet. Spekulationen foregår i de aktier, der ligger uden for magtportionen.

Egentlig burde situationen ikke forarge mig, for det er jo ikke mig som udenforstående, der får gevinster eller tab på disse transaktioner, men det er mennesker, der spiller russisk roulette med deres penge, på noget de ikke har forstand på, der rammes. Derved samles verdens samlede værdier på færre og færre hænder, og det er ikke i samfundets interesser. Det er nemlig medvirkende til at øge forskellen på rige og fattige, og til at skabe større og større utilfredshed mellem befolkningslag, og skaber i sidste ende grobund for terrorisme.

Hvis nogen forsøger at bilde mig ind, at aktier er til for at skaffe kapital, har de for så vidt ret, men hvorfor bruger man så også obligationer til akkurat samme formål? – Aktiehandel er noget en rig forretningsmand har fundet på for at narre penge fra andre mindre smarte.

Når man har en møntfod, der har samme base i hele verden, er det kvalitet og produktionsprisen, der er afgørende for afsætningen af produktet. Derved kan produktionsprisen holdes nede og formentlig med fordel kunne udføres i de lande, vi i dag kender som verdens fattige lande. Under alle omstændigheder vil det nok blive billigere at hjælpe mennesker i disse lande, der i dag ikke kan være med i konkurrencen. Når menneskene i disse lande får arbejde grundet lavere produktionspris, får de mulighed for at købe. Det betyder, at omkring 75% af jordens befolkning vil få større købekraft. Det vil øge købekraften globalt og alle vil få del i den velfærd, der findes, men som bare skal fordeles efter fortjeneste.

Øget produktion betyder øget købekraft, så vi skal bare sørge for, at alverdens fattige har penge at købe for, så kan produktionen globalt hæves med 275%. I dag går man den modsatte vej. Man arbejder på at sætte så meget arbejde i gang som muligt, så tror man åbenbart på, at forbruget nok skal komme, men hvad nytter det, hvis folk ikke har noget at købe for? -

En ting er økonomien ude omkring i verden, men vi skal selvfølgelig også have styr på den hjemlige økonomi. Ikke bare landets regering opfører sig som om økonomien i den private sektor er udtømmelig, men også halvoffentlige institutioner som banker og realkreditinstitutioner tror tilsyneladende, at det er uden konsekvenser, når man påligner borgerne øgede udgifter for at have rådighed over borgernes penge. – Det er helt uholdbart, når betingelserne for allerede indgåede aftaler ændres fordi pengeinstitutterne mangler penge. Når man pludselig hæver prisen på en vare, - i dette tilfælde et realkreditlån til et hus - kan det meget vel betyde, at kunden ikke er i stand til at betale. Hvad er løsningen på det? – Konkurs!! – Og hvem har så noget ud af det? – I hvert fald ikke kunden, der jo i en konkurs mister sit hus og måske ikke får det for huset, som er lånets indfrielsesværdi, hvorved kunden jo stadig skylder penge væk.

Et flertal i Folketinget har forsøgt at sætte noget ubehjælpeligt vås i værk for at bremse realkreditinstitutterne. De kunne have nøjedes med at lave en lov om, at udgifterne til indgåede aftaler ikke kan ændres uden accept fra låntageren.

Hvordan den handling kan være lovlig er for mig helt uforståelig.

Når man taler om mærkelige bestemmelser vedrørende økonomi, synes jeg, at det er mærkeligt at en byherre skal betale for udgravninger af arkæologisk betydning, når arkæologer mener, at der findes grund til at udgrave på et sted, hvor man eventuelt vil bygge. Hvis samfundet ønsker arkæologiske udgravninger udført af hensyn til vores historiske værdier, må samfundet selvfølgelig betale for sådanne udgravninger.

Der er aspekter i sagsgangen i disse sager, der antyder, at samfundet spekulerer i at få bygherrerne kommer til at betale for udgravningerne, for man venter altid med at komme frem med ønsket om udgravning, til der er søgt om tilladelse til at anvende grunden.

Jeg tænker, at politikeres stærke side, hvis de har nogen, heller ikke er økonomi, hvilket måske hænger sammen med, at de ikke er ordentlig informeret, men det har de jo delvis selv skylden for, med tanke på, at det er dem selv, der afstikker reglerne for, hvem der skal informere dem.

En af de erfaringer jeg fik tidligt i min løbebane i politiet var, at politiet nærmest var et glemt område. Det var almindeligt, at ingen niveauer inden for politiet var særligt højt lønnede. Man var bange for, at politiet skulle være lønførende lod det gang på gang uanset, hvem man diskuterede det med. Man havde også en mærkelig indstilling om, at man ikke måtte honorere ulempe tillæg særligt højt, for så kunne der blive problemer med at få folk til at søge andre stillinger inden for etaten, og som nævnt andet sted var politifolkenes faglige organisation ikke vild med at konfrontere ledelsen, for det kunne jo gå ud over deres egne muligheder til forfremmelser.

Politikerne har formentlig aldrig fået informationer om, hvor ringe økonomien var og er i etaten, men det rimer jo meget godt med, at politikere ikke eller meget sjældent handler på eget initiativ, men oftest på henvendelser, og når politiledelsen så ikke reagerede for kassen var tom så at sige, er det klart, at der ikke var grobund for særlig heftig udvikling inden for etaten.

Jeg har andet sted nævnt, at jeg hurtigt blev involveret i indkøb af patruljevogne, hvor jeg især hæftede mig ved kvaliteten af bilerne, men da jeg kom til Hjørring politikreds i 1973, blev jeg hurtigt gjort opmærksom på, at det ikke bare var kvaliteten men i høj grad også kvantiteten, der var et problem. Politikredsen havde kun en patruljevogn til rådighed i Hjørring by. Skønt man flere gange havde været i en situation, hvor man manglede køretøjer, blev der ikke rigtigt gjort noget for at afhjælpe situationen. En kollega totalskadede patruljevognen, men det løste man med en lånevogn fra Ålborg. Hvis der var tale om kortvarige reparationer, fik sagerne lov at vente. I enkelte tilfælde cyklede man ud til sager, hvis det var i byen eller, hvis det var i byen tæt på stationen, kunne man gå ud. I disse situationer var man afskåret fra kontakt med stationen og måtte klare sig selv, uanset, hvad der skete. En af disse episoder bevirkede, at der pludselig kom gang i udviklingen. En sommer, hvor politikredsen jo havde besøg af omkring 350.000 turister især i sommerhusområderne, som ligger mindst 25 km. fra hovedbyen Hjørring, skete der et alvorligt færdselsuheld, mens patruljevognen var til service eller reparation hele dagen. Tidspunktet var omkring kl. 1300, så hvis vi skulle gå eller cykle, ville der jo komme overtid på, hvilket bevirkede, at vi måtte køre i Taxa i stedet, da der ikke var andre biler til rådighed. Da den taxaregning kom til almindelig kendskab bl.a. i den lokal avis Vendsyssel Tidende, fik politikredsen pludselig tildelt en patruljevogn mere.

Politiet udviklede sig i disse år, for pludselig fik vi også nogle få elektriske skrivemaskiner, men de blev kun placeret hos særligt udvalgte. På det tidspunkt havde jeg computer privat til mit skriftlige arbejde derhjemme, men det kom først til politiet mange år senere. Faktisk har man i skrivende stund i 2017 endnu ikke udviklet velfungerende computersystemer, der på almindelig arbejdstid kan gøre arbejdet nemmere i politiet.

Den slags besparelser er ikke besparelser for etaten. Tværtimod! – men når de mennesker, som skal tage vare på ledelse og styring i etaten, ikke er dygtige nok til at indse, at man skal være på forkant ikke bagkant med udviklingen, hvis man vil være effektiv, så bliver det på bagkant, man arbejder hele tiden.

Det er sikkert, at denne styreform også var og er skyld i, at man også i det senere år, har oparbejdet store underskud på driften af politiet samtidig med, at personalet har fået rigtigt mange afspadseringstimer til gode.

Der spares stadig på politiet, selv om man i dag bruger langt flere penge end i min tid i etaten, men tiden er jo også en anden, og det er som om politiledelsen og politikerne bare ikke kan følge med.

I det hele taget tænker politikere mere på at spare end på at sætte noget i gang og tjene penge. Et godt eksempel er vedligeholdelse af brugsting i statsapparatet. Jeg tænker f.eks. på vejnettet og jernbanenettet, hvor begge dele anvendes i infrastrukturen og derfor er en vigtig del af det apparat, der skal holde landet i gang. Man ud-

sætter hele tiden reparationer for at spare, men man sparer ikke på den måde. Man forlænger pinen, og det bruger man så penge på, i stedet for at tage fat om nældens rod og få det fjernet.

Når man reparerer huller i vejbanen på en asfalteret vej, er det for at undgå, at der kommer vand ned under vejbanen, hvor frost så kan fryse vandet til is, som alle jo ved udvider vandet. Derved presser man både vejbanen og den stabile undergrund ud til alle sider, og så har man pludselig en langt større skade, end der oprindeligt var tale om. Nu skulle man så tro, at der bliver bevilliget penge til en til bunds gående reparation, men det gør der meget sjældent. Man lapper hullet igen og igen, og så kan frosten arbejde videre næste gang, der kommer minusgrader. Den samme holdning gør sig gældende for jernbanenettet, hvor man har oprettet Bane Danmark, som politikerne så kan læsse kritikken af på, men det er dårlig moral, for ligesom politikerne selv, har de heller ikke penge nok til at gøre deres arbejde ordentligt. Vedligehold af bygninger foregår på samme måde. Jeg må dog erkende, at fornuften sejrede over kammeratskabs afgiften, da nogle partier i Folketinget sørgede for, at den nye politiskole blev etableret i eksisterende bygninger. Undervejs havde de ansvarlige for placeringen af en ny politiskole i Herning erkendt, at det var noget dyrere at bygge nyt, men det fik dem ikke til at ændre standpunkt, men på ren politikervis argumenterede de bare for, hvad de mente var fornuftigt i at bruge flere penge. Man glemte bare, at den tomme bygning, som nu er valgt, stadig ville ligge der og sluger penge også, hvis man byggede nyt, men det mente tilhængerne af en ny politiskole ikke var deres problem. Det viser meget godt, hvorfor der ikke er sammenhæng i statens økonomi, for der er så meget andet, man som politiker gerne vil, når man skal belønne kammeraterne for den støtte, de har givet ved en anden lejlighed. Det er ikke ondt ment, men bare ikke etisk rigtig og i bund og grund dårlig moral.

Krig og især fred er nøglen til lavere skat.

Når befolkninger får mad i maven, forsvinder lysten til at krige. Der er ikke længere brug for, at regeringer køber våben i det antal, man gør i dag. Grundlaget for en fredelig sameksistens grundlægges.

Når vi i Danmark har så højt et skattetryk, skyldes det i høj grad, at vore skiftende regeringer opfører sig, som om de skal have samme indflydelse i verden, som store nationer har. Lad mig blot fremhæve en enkelt sammenligning. I øjeblikket har Danmark 7 kampfly stationeret i forbindelse med Syrien konflikten. USA burde så have 500, hvilket er 70 gange flere end Danmark, idet USA er et samfund af ca. 350 millioner mennesker altså 70 gange så mange som Danmark. Danmark yder en krigsindsats, der er mere end 10 gange så høj som USA i forhold til befolkningstallet i en konflikt, som man er enige om, skal løses på den måde. Hvis man regner ud, hvad det koster at have en sådan aktion i gang, er det i øvrigt langt dyrere pr. fly at holde nogle få fly aktive end mange, så i virkeligheden koster det det danske samfund og den enkelt borger væsentlig mere at holde denne aktion i gang end det amerikanske.

Er det rimeligt, og er det klogt af danske politikere at agere på den måde? – Man kunne måske sige det på en anden måde. – Er det rimeligt, at danske kontanthjælpsmodtagere skal betale ekstra for den indsats? –

Nu har regeringen så lige bestemt, at man trækker flyene hjem fra Syrien konflikten formentlig fordi flyene ikke kan holde til den hårde belastning. Betyder det så, at Danmark sparer penge. – Nej, for vi sender selvfølgelig en fregat derned, fordi amerikanerne tilsyneladende ikke er i stand til at passe på deres eget hangarskib i aktionen. Alene bemanningen på fregatten er så stor, at det er en forøgelse af mandskabsindsatsen, i forskellen mellem fly indsats og sø indsats.

Ovenfor er nævnt købet af kampfly, der påfører landet udgifter for mere end 50 milliarder. Hertil kommer så påløbende udgifter hvert år, hvis vi vil bruge flyene, som vi bruger de nuværende. Går udviklingen på samme måde, som da vi købte kampfly de to foregående gange med Starfighter og F 16, og så ender det med, at vi ikke har 27 fly men mindst det dobbelte antal i løbet af nogle år, og hvad har det så kostet den danske befolkning i rede kontanter og menneskelige omkostninger. At dette forhold er tilfældet med de nævnte fly er bekræftet gennem medierne af en mand, der arbejder med tingene.

Når befolkningen samler 150 millioner kroner ved en landsindsamling, hvor det især er virksomheder, der giver, kan man jo aflæse mange signaler ud af det. En af dem er, at det går rimeligt godt for disse virksomheder, for der er ikke mange virksomhedsejere, der lægger 10 – 20 tusinde kroner ind i sådan en indsamling, hvis ik-

ke, der er overskud i kassen. I hvert fald er det et signal om, at man ikke lige har brug for en politik om nedsættelse af topskat eller lignende.

Det undrer i hvert fald mig, at nogen af landets ledende politikere prøver på at overbevise landets almindelige befolkningsgrupper om, at man skal nedsætte og i nogle tilfælde helt fjerne topskat, fordi man skal trække veluddannet udenlandsk ledelse til vore største industrivirksomheder. Det er en ren taber påstand, som underbygges af, at de samme partier står bag nedreguleringen af studiestøtte, så vi kan uddanne vore egne unge til disse veluddannede stillinger som virksomhedsledere.

Hvis man undlod at bruge 21 milliarder kroner om året til militære formål plus, hvad man ellers bevilliger til militære operationer i andre lande og indkøb af militær isenkram, ville man altså kunne undlade udskrivning af et beløb i nærheden af 30 milliarder kroner måske mere på danskerne om året. Det bliver et ret anseligt beløb pr. dansker årligt. Det er tal, som man ikke engang rigtig kan forstå.

Miljøbeskyttelse.

Når jeg har påpeget, at udgifterne til løsning af fredssituationen ikke er fordelt i forhold til befolkningernes størrelse og dermed evner, understreges denne skævhed i øvrigt også af, at det er de samme store lande, der ikke vil bidrage på samme måde som de små lande, når det gælder bekæmpelse af problemerne med jordklodens miljøproblemer, som de samme lande er de største svinemikler med. Også her går Danmark forrest næsten uden skelen til omkostningerne. Vi fremhæver os selv, som dem, der går forrest i bestræbelserne på at få styr på miljøforureningerne, men mon ikke det var klogere at overlade initiativet lidt til de store industrilande og lande, som virkelig har problemet inde på kroppen.

Danmarks største problem med miljøet er i virkeligheden ikke os selv, men nogle af vore nabolande som Polen, og andre Østersø lande. Det har været fremme, at hvis Danmark brugte ca. halvdelen af vores indsats mod forringelse af vores miljø i disse lande, ville vi få meget mere for pengene. Jeg er overbevist om, at den påstand er rigtig, men det fritager os ikke for at sørge for miljøet inden for vore egne grænser. Det samme gælder i øvrigt, hvis vi brugte Ulandshjælpen på samme måde.

Her kommer beslutningen om at afholde OL i Brasilien igen ind i billedet. Faktisk var der efter mediernes oplysninger så snavset nogle steder, at det udgjorde en sundhedsrisiko for deltagerne i OL. – Dansk Sejlunion tog advarslerne så alvorligt, at deres deltagere fik udleveret en pille, som skulle modvirke sygdomsrisikoen. Endvidere blev der udsendt advarsel om insektbid, der især var farlig for gravides ufødte børn. Alt dette trodsede man selv om man faktisk ikke kender nogen behandling mod disse insektbid. Da noget tilsvarende skete i Afrika blev himmel og jord rent faktisk sat i bevægelse for imødegå faren, men intet måtte tilsyneladende genere OL, så her gjorde klodens myndigheder intet.

Jeg synes, det er underligt, at alverdens politiske ledere ikke magter at gøre noget ved de største problemer kloden lider af, for det er problemer, som hele jordens befolkning må være interesseret i at få gjort noget ved. Hvorfor koncentrerer en forholdsvis stor gruppering som EU sig ikke om at vise, hvordan det skal gøres. Europa er et af de største landområder i hele verden, hvor der ikke er deciderede krigshandlinger og, hvor landenes regeringer er i stand til at snakke med hinanden, men man diskuterer ikke fredelige beslutninger. Man diskuterer, om man skal gribe militært ind i lande i, der ligger i anden række fra vore grænser, og i den forbindelse om man skal oprette fælles militære styrker. Man er parat til at følge USA's opfordring til at komme op på at bruge 2% af BNP på militæroprustning, hvilket jeg mener, er helt unødvendigt.

Jeg er fuldstændig klar over, at der findes lande, man skal holde øje med, men det mener jeg, at man sagtens kan overkomme med de nuværende militære budgetter. Nordkorea, Iran, Irak er størrelser, som man i hvert fald må betegne som usikre faktorer, men man kan vel heller ikke helt afvise, at vestlige lande selv er lidt skyld i, at disse lande opfører sig noget uciviliserede, men er de nogen alvorlig trussel mod resten af verden, når det kommer til stykket.

Flygtninge og folkevandringer.

Når det kommer til flygtningeproblemer eller med pænere ord folkevandringer, som er et stort problem i Europa i disse år, er lille Danmark igen med helt fremme i spidsen, når det gælder om at bidrage til at løse disse

problemer. Her er der dog enkelte lande som Tyskland og Sverige, der tager en større del af ansvaret. Andre lande som Grækenland, Italien især bliver påtvunget problemet fordi EU partnerne ikke vil bidrage til en fælles løsning.

Dette politiske problem er med til at understrege en af EU 's mangler, for heller ikke her kan medlemslandene nå frem til løsninger, der er bærbare i længden.

Når EU ikke kan løse problemerne med grænsekontrol ved unionens ydre grænser, bør Danmark have kontrol ved egne grænser. Det er dog et faktum ved en sådan kontrol, at den frie ind - og udrejse i EU lande for borgere med statsborgerskab i disse lande bør være sikret. Hertil kommer så problemet med borgere, der har dobbelt statsborgerskab. Jeg er af den opfattelse, at Dansk Statsborgerskab kun skal tildeles personer, der ikke har statsborgerskab i andet land.

Vi er nødt til at fastsætte et antal, der kan leve med flygtningestatus i Danmark og derfor være berettiget til en vis økonomisk hjælp. Andre med ophold i landet i kortere eller længere tid skal være i stand til at forsørge sig selv og være tilmeldt en adresse, hvor man reelt kan antræffes.

EU's regler om, at personer uden Dansk Statsborgerskab har ret til sociale ydelser på lige fod med Danske Statsborgere skal ændres, og det mener jeg, at man sagtens kan gøre juridisk rigtigt ved at stille betingelser for opnåelse af retten til social hjælp ved at indskrive i alle love, at man skal have Dansk Statsborgerskab for at være berettiget til hjælpen.

Det er jo den samme ret, der udøves, når en fremmed skal udvises af Danmark. Endelig bør det være således, at tildelt statsborgerskab kan fradømmes, hvis man bliver idømt en vis straf eller ved gentagne domme for kriminalitet.

Under Folketingets Danmarkshøring oplyste eksperterne om EU borgeres rettigheder, men det var ikke meget, der blev sagt om EU borgeres pligter for og i Danmark. Det lød meget rigtigt, når disse tilhængereksperter fortæller om det, men når man dykker ned bag historien, viser det sig, at den danske statskasse betaler, at vi så får penge ind på anden måde igen, er selvfølgelig uomtvisteligt, men det er meget svært at sammenligne for ikke at sige umuligt at vide, om det giver overskud, når regnestykket er gjort op, for hvilke udgifter er talt med? – Er det kun de såkaldte positive udgifter, altså dem vi ved giver noget igen eller har man regnet hele administrationen af EU med i regnestykket, for så tror jeg ikke på, at EU giver overskud til Danmark, og det på trods af, at jeg faktisk er tilhænger af EF ikke EU, som det fungerer i dag.

Derfor er det vigtigt, at personer fra ikke EU lande, der kommer til Danmark, straks kategoriseres efter, hvad formålet med ophold i Danmark. Ønsker man asyl/flygtningestatus, skal ansøgerne bevise eller sandsynliggøre, at det er den status, man så at sige har ret til. Ønsker man ophold i landet af andre årsager, skal man være i stand til at forsørge sig selv. Nu er det så, at man ikke må kontrollere EU borgere, der krydser indre grænser, men hvordan gør man så lige det, når man vil kontrollere andre, for man må jo heller ikke diskriminere.

Det kræver naturligvis, at sagsbehandlingen skal gå meget hurtigere, men kommer man hertil uden at kunne bevise sin status, er det klart, at man skal medvirke til, at denne status opklares. Gør man ikke det, skal man udvises straks.

Kontrollen med ophold i Danmark som person uden dansk statsborgerskab, skal udlægges til, at det er personen, der har pligt til at meddele Danmark, at man er i landet og på hvilke vilkår. På samme måde skal man meddele, når man rejser ud igen. Det kan ske via internettet. Hvis man undlader det, skal der falde en bøde, som fordobles i forhold til sidste bøde, hvis det sker igen.

Det er klart, at en sådan konsekvent politik medfører andre problemer, men alene viden om, at sådan er politikken, vil ændre forholdene, for nu vil de, der virkelig ønsker og har brug for hjælp, selv være mere villige til at oplyse sagerne, mens dem, der er tvivlsomme, vil være mere uvillige til at give nødvendige og korrekte oplysninger.

Noget helt andet er så, at man kan komme ud for, at en person født i Danmark, som har levet her alle sine dage, taler dansk perfekt og ikke har nogen tilknytning til andet land, ikke kan få dansk pas, men er blevet henvist til det vietnamesiske diplomati, som dagbladet Information har skrevet om. Jeg vil ikke sige, at jeg bliver overrasket over en sådan sag, men det er da afskyeligt, at det kan ske.

En person født i Danmark af herboende forældre skal naturligvis være berettiget til dansk statsborgerskab, hvis

man ikke har andet statsborgerskab. Med andre ord personen skal vælge.

I øjeblikket er en del af mediernes kritik af USA 's nye præsident, at personer med statsborgerskab i visse lande ikke kan få lov til at rejse ind i USA. I princippet er jeg enig i den kritik, men når en person bosiddende i Danmark har statsborgerskab i to lande, hvoraf det ene er omfattet af indrejseforbud, så er han selv ude om problemet.

Hvad er årsagen til, at han ønsker at beholde statsborgerskab i det land, han flygtede fra for adskillige år siden, og at han har søgt om og fået dansk statsborgerskab. Efter min mening kan det kun skyldes, at den pågældende samler på fordele for sig selv, som han ikke vil give slip på. Nu har han så opdaget, at valget giver ham problemer, og så angler han efter sympati og medhold. Han har selv valgt, og må selvfølgelig stå til ansvar for sit valg, men det er typisk for mediernes, at man mener, at det er i USA problemet er, fordi det passer med mediernes synspunkter.

Når EU ikke kan håndtere flygtningepolitik og folkevandringer på grund af politisk uenighed, mener jeg, at unionen underskriver sin egen dødsdom. Der er absolut ingen grund til at være medlem i dyre domme af en union, der så klart beviser sin utilstrækkelighed, når der skal handles.

I den sidste ende er der ikke klarere bevis for, at den politiske union ikke er ordentlig gennemtænkt men skalter og valter igennem, ved at tage stilling når problemerne opstår. Derfor ved ingen, hvad det vil sige at være medlem af EU, når man går med, og man ved ikke, hvor man ender. Derfor vil forhold som den britiske exit opstå igen eller være til diskussion hele tiden. Man er gode til at udstede direktiver i EU, men konsekvenserne kommer som overraskelser.

Den store uenighed kan skyldes, at folk med sympatier i retning af Dansk Folkeparti omtaler alle muslimer samstemmende som ekstremister på alle tænkelige menneskelige dårlige områder. Dermed mener jeg, at disse og deres sympatisører stempler sig selv som netop det, de beskylder muslimer for. Det er skræmmende, at et af Danmarks største politiske partier har så mange tilhængere næsten udelukkende på så dårlige menneskelige synspunkter. Det burde i det mindste være et must for landets ansvarlige politikere, at de taler ordentlig om andre mennesker.

Skat og økonomi.

Skatten er grundlaget for landets økonomi, og i denne tid taler den siddende regering meget om, at skattetryk skal lettes for den almindelige dansker. Samtidig taler regeringens støttepartier om nedsættelse af topskat og flere penge til militæret. – Man skal vist være lidt af en tusindkunstner, hvis man skal få det regnestykke til at gå op. -

I Danmark betaler man skat, når man tjener penge, og det er da meget rimeligt. Man kan overhovedet ikke undgå at betale skat i Danmark, for vi har også et system med mange afgifter. En dansker betaler over 90 ører i skat og/eller afgifter af hver krone man tjener. Det udregnes så vidt jeg ved på den måde, at man ser på forholdet mellem, hvor meget danskerne samlet tjener på et år og hvor meget danskerne betaler i skatter og afgifter hen over året. Det er flot, at en dansker med den levestandard vi har, kan leve af en tiendedel af sin indtjening, men det siger jo sig selv, at tallene også siger, at der ikke er meget plads til at kræve mere ind i skatter eller afgifter. Med til regnestykket hører nemlig det faktum, at en lille del af befolkningen har langt mere end en tiendedel af sine indtjente krone at leve af, hvorfor der må være mange, der har mindre end 10 ører af hver krone at leve af. Nu tror mange selvfølgelig, at det ikke kan lade sig gøre, men lad mig forklare hvorfor eller hvordan det regnestykke går op. 90% af befolkningen har kun 10 ører af hver krone at leve for. Det er selvfølgelig hele mellemklassen med en årsløn fra 350.000,- kr. og opefter. Det vil sige, at de har 35.000,- kr. at leve for, så det kan altså godt lade sig gøre. Det hjælper selvfølgelig til, hvis politikerne har ret i, at der omsættes flere hundrede millioner kroner om året i "sorte" penge.

For mit eget vedkommende kan jeg sige, at jeg betaler 65 ører af hver krone alene til skat og afgifter, og da jeg bruger hele min indtægt hvert år og endda til tider låner lidt, kan jeg konstatere, at mit bidrag til skatteproletariatet ligger noget højere end det.

Jeg kan konstatere, at skiftende danske regeringer driver en højst usikker forretning, for der er kun en måde at hæve indtægterne på nemlig ved at hæve produktionen, hvis ikke en stor del af befolkningen skal få forringet

deres levevilkår ganske betragtelig, mener man, men som før nævnt nytter det jo ikke at hæve produktionen, hvis ikke afsætningen følger med.

Man mener, at pensionisterne er en belastning for samfundet, derfor vil man have pensionsalderen udsat foreløbig med et halvt år, men hvordan skal det gavne på statsfinanserne, når der ikke er job at få. Ordningen falder dog udmærket i tråd med de tiltag regeringen ellers finder på. Man foringer tilværelsen for dem, der i forvejen har det sværest. Det burde i det hele taget ikke være et spørgsmål om, om man er fyldt en bestemt alder, om man kan gå på pension, men derimod et spørgsmål om, hvor længe man har været aktiv på arbejdsmarkedet. F.eks. at man har været aktiv på arbejdsmarkedet i 40 år for at få fuld pension og/eller man skal have været aktiv på arbejdsmarkedet i mindst 45 år for at få tildelt fuld folkepension. Det ville retfærdiggøre forskellen på højt lønnede med en lang uddannelse og lavtlønnede med et hårdt og slidsomt arbejdsliv således, at de i hvert fald skal være aktive lige længe på arbejdsmarkedet for at opnå deres respektive fastlagte pensioner.

Det er vel bl.a. også derfor, man på papiret arbejder på at finde en måde, så ejere af fast ejendom ikke bliver snydt i skat, som de er blevet i mange år. De foreløbige udmeldinger om nyhederne i skattesystemet for ejerboliger giver dog ikke de store optimistiske tanker om forbedringer. Der skulle ellers nok være plads til forbedringer i og med, at man er ved at ændre på det mest uforståelige skattetryk, der findes i Danmark. Man opkræver nemlig skat af et underskud. Kun på biler er der en skat, der minder om det samme.

Jeg synes jo, at det er fantastisk, at man kan gå ud og vurdere en mands bolig bare fordi, der er noget, han har købt og så sætte ham i skat af dette vurderingsbeløb. Ikke nok med, at man sætter ham i skat af vurderingsbeløbet, han bliver også sat i skat af det areal jord, som han har købt rettigheden til for at bygge sig en bolig. Det kalder man Grundskyld?? – Hvis man skal vurdere, hvad Grundskyld er, hvorfor lægger man så ikke skat på alt, hvad man ejer, uanset om man har lånt penge for at komme til at eje.

Nu kommer en vismand ved navn Michael Svarre med en udtalelse om, at det er dårligt for statens økonomi, hvis man bare fastfryser Grundskylden. Som vismand bør man vel være en smule klogere på økonomien, end en almindelig borger som mig, der kun kan se i min egen tegnebog og finde ud af, om jeg stadig har råd til at eje et hus med et areal, som jeg bliver lignet i Grundskyld af. Hvordan kan det have indflydelse på, om den danske økonomi hænger sammen? – Ja, det kan det kun, hvis Grundskyld er noget man kan skrue på på samme måde som Ejendomsskatten, så selvfølgelig har vismanden ret, når han siger, at dansk økonomi er afhængig af, at Grundskylden og Ejendomsskatten ikke fastfryses. Hvor længe tror vismanden, at danske husejere kan redde regeringens økonomi ved at betale skat af noget, som de simpelthen ikke ejer.

Nu har man så fundet ud af, at den skat i mange år har fungeret helt uretfærdigt, så mange er blevet snydt og har betalt for meget på grundlag af den vurdering. En vurdering der ikke finder sted i praksis. Så vil man opfinde en ny måde at fastsætte en vurdering på, som man så skal betale skat af. – Jamen, bliver det ikke bare det samme? – Det værste ved vurderingssystemet er faktisk, at husejere ikke engang bliver behandlet ens, hvilket bevises af, at det ikke er alle husejere, der har betalt for meget i ejendomsskat gennem årene, hvorfor det, så vidt jeg ved, kun eller fortrinsvis er ejere af de dyreste huse, der får erstatning, for det staten har snydt husejerne for, fordi man i mange år har overset, at man havde et system, som ikke virkede, skønt man ofte er blevet gjort opmærksom på det.

Nu har jeg så lige fået en ny vurdering på mit hus, der sjovt nok viser, at jeg får en stigning på min ejendomsskat fordi jeg har lagt 20 kvm. garage til beboelsen. Sådan tror jeg, at det kommer til at gå med mange af disse huse, for staten kan jo ifølge vismanden ikke undvære pengene.

Jeg mener, at vores grundskattesystem med skat på en del af vore indtægter kan forsvares både etisk og moralsk selv om, der er plads til forbedringer. Der hvor det går galt er på afgiftssiden, hvor alle betaler det samme beløb uanset indtægter og dermed af overskuddet. Vi må jo erkende, at nogle mennesker ikke har til dagen og vejen, hvorfor de får økonomisk hjælp af det offentlige i forhold til, hvilke udgifter de har. Det kaldes kontanthjælp, men gudhjælpemig om ikke der så skal betales skat af det beløb, som er udregnet på grundlag af deres livsnødvendige udgifter. Så mangler de jo alligevel det sidste. Andre har så forsikret sig med dagpenge, som de også skal betale skat af, selv om dette forsikringsbeløb måske heller ikke kan dække udgifterne.

Så er der hele spørgsmålet om afgifter, som jo rammer fuldstændigt skævt afhængig af indtægt. Det er f.eks. afgifter på biler, hvor nogen har brug for to biler, fordi de bor i en del af Danmark, hvor der ikke er anden transportmulighed, her er uretfærdighederne særlig udtalt. Der er afgifter på at bo sammen direkte eller indirekte. Lad os tage eksempel på det sidste. Hvis to mennesker bor sammen i en lejlighed, kan de for det meste

ikke opnå Boligsikring fordi de tilsammen tjener et vist beløb. Hvis man ser på, hvordan boligsikring beregnes, finder jeg det absurd, at fordi to mennesker vil spare penge ved at bo sammen eller fordi de holder af hinanden, fratages de muligheden for at få en støtte eller hjælp, som de ville kunne få, hvis de boede hver for sig. – Hvad fører det til? – Muligheden for socialt bedrageri fordi folk føler sig forkert behandlet. Det er selvfølgelig et spørgsmål om etik og moral, om man vil lave socialt bedrageri, men jeg forstår godt de mennesker, der bliver fristet til det. Hvorfor forstår jeg godt fristelsen? – Eksempel! Der ligger en lejlighed på 130 kvm., som koster f.eks. 12.000, kr. om mdr. – A og B vil gerne leje den sammen, men har ikke råd, for lejer de den sammen, mister de boligstøtten, som i de to lejligheder, de har nu udgør for A 3.000,- kr. fordi hun har to mindreårige børn boende hjemme og er på 90 kvm., for B 1.500,- kr. i en lejlighed på 65 kvm. Den samlede husleje i de to lejligheder A og B har nu, er på 12.000,- kr. minus boligstøtten 7.500,- kr., men ved at flytte sammen i en stor lejlighed, der er bedre indrettet til en familie med 2 børn, mister de 4.500,- kr. i boligstøtte. Endvidere bliver de sambeskattede, hvorved de mister ca. 1.000,- kr. yderligere hver pr. måned. – Derfor er der noget galt med den måde, man udregner sambeskatning og boligstøtten på. – I det nævnte eksempel skal parret rent faktisk ud og tjene 63.000,- kr. mere om måneden for at udligne forskellen. Det vil i grove tal betyde, at man faktisk brutto skal ud og tjene ca. 90.000,- før skat for at have samme beløb til rådighed for familien.

Jeg synes faktisk, at den måde Liberal Alliance foreslår skatteberegning på, hvor man foreslår, at personfradraget pr. person skal være 10.000,- kr. pr. måned eller er det 70.000,- kr. om året. Det er lidt svært at blive klog på, for det ene øjeblik nævnes det ene tal og det næste øjeblik det andet. Det kan man gøre uden at staten mister indtægter på skatten, idet alle så skal betale en skat på 40% af den skattepligtige indtjening. Personlig tror jeg, at det bliver lidt mere fordi, det jo stort set kun er pensionister, der i dag betaler mindre end 40%. Der hvor jeg tror, der kan blive nogle knaster skattemæssigt er på topskatten, hvor LA ønsker en nedsættelse af trækprocenten. Nu har vi jo lige opnået enighed om om et fradrag, som kommer til gavn for alle, og så tror man, at man kan få yderligere fordele igennem for samfundets rigeste ved at nedsætte trækprocenten for topskatten. – Hvor er det retfærdige i det? – Rent bortset fra at jeg mener, der kommer til at mangle skatteindtægter, hvis topskatten skal væk og trækprocenten for alle skal være 40%. Den mangler LA lige at vise regnestykket fra. Jeg har skrevet til dem og spurgt for lang tid siden, men jeg har ikke fået forklaringen endnu. – Et af mine spørgsmål er bl.a., hvorfor man har et krav om nedsættelse af topskat, når man samtidig opererer med samme trækprocent til alle? -

Mange vil påstå, at topskat er uretfærdigt, men det er nok kun de allerrigeste, og statistikken siger jo, at det kun er 10% af landets befolkning, der skal regnes med til dem. Så er der jo åbenbart nogle medløbere, der støtter dem i bestræbelserne på at slippe billigere i skat, men noget flertal kommer de jo aldrig til at udgøre, hvilket selvfølgelig også er det mest retfærdige.

Vi kan jo prøve at gøre det klart for de rige, hvorfor flertallet mener, at vi skal bevare landets progressive skattesystem. Se, en pakke rugbrød koster jo det samme for alle, og vi kan sådan cirka spise lige mange pakker i løbet af et år, og sådan er det jo med stort set alle de fornødheder mennesker nødvendigvis skal købe for at leve i løbet af året. Forskellen hos mennesker er de muligheder, man har for at tjene penge. Nogen har mange penge, fordi de har et job, hvor lønnen er høj. Andre har ikke så mange penge, fordi de har et job, hvor lønnen er lav. Så er der alle dem midt imellem og dem, der er født med en guldskæ i munden eller i hænderne, ligesom dem der har fået en næsten gratis uddannelse og dermed senere mulighed for at tjene mange penge. Det er ofte en af livets tilfældigheder, der mager det sådan, og man skal ikke være misundelig på det. Jeg mener derimod, at ordsproget om, at de bredeste skuldre skal bære det tungeste læs, og det er derfor vi skal bevare vores progressive skattesystem. Jeg siger ikke, at det er perfekt, som det er, og jeg vil også godt stemme for, at grænserne skal flyttes, men det skal de rigeste altså selv betale for. Det betyder, at skal de fattigste rige slippe billigere i skat, skal de rigeste rige betale mere af de sidste kroner. Jeg køber med andre ord ikke påstanden om, at man får de penge igen, man eventuelt nedsætter de rigestes skat med gennem øget produktion. Hvis de vil have mere til sig selv, kan de legende let øge produktionen ved at investere eller investere anderledes, og derved få muligheden for at tjene mere. Den mulighed har folk med lavere indkomster ikke.

Prøv lige at tænke den tanke, at især Venstre gjorde sig til talsmand for, at reglerne om dagpenge og kontanthjælp skulle strammes. Det ville bringe flere i arbejde! – Samme parti gør sig nu til talsmand for, at de rigeste vil producere mere, hvis de slap billigere i skat? – Det er typisk moralsk politisk tankegang. Det er ikke saglige

argumenter, der tæller, men bare argumenter, og så er det lige meget, om partiet har sagt noget andet tidligere.

En skattereform for lønmodtagere skal indeholde en gennemgribende gennemgang af tankegangen, som ligger til grund for skattereglerne. Man kunne f.eks. begynde fra bunden, som LA har foreslået i deres program med, at de første 10.000,- kr. hver måned er skattefrie. Så kan vi glemme alle fradrag inklusiv boligsikring m.v., og så vil det blive nemmere at blive enige om en justering af dagpenge og kontanthjælp. De fleste pensioner vil også blive skattefrie, og så begynder der at være rationaliseringsgevinster i systemet.

Så er mit forslag, at man skal udjævne eller helt afskaffe benævnelsen "topskat", som jo alligevel er en misforstået betegnelse. Det passer jo meget godt med, at alt over 120.000,- kr. betales der topskat af. Så kan der laves en tabel, der hedder f.eks. 120.000 - 360.000 = 40%, 360.000, - 480.000 = 45%, 480.000 – 600.000 = 50%, 600.000 – 720.000 = 55%, 720.000 – 840.000 = 60%, 840.000 – 960.000 = 65%, 960.000 - ???????? = 70%. Det er muligt, at procenter og satser skal justeres, men det er sådan set ikke problemet. Her har vi et system, der enkelt og let fortæller, at du skal betale mellem 40 og 70 procent i skat af, hvad du tjener. Glem så skat på vurderingssum af fast ejendom, for sælger du fast ejendom og tjener du penge på det, er det almindelig indkomst, og så betaler man skat af det.

Hvis man laver det så enkelt, kender jeg en, der kan lave et program i Exel, hvor hver enkelt dansker kan placeres i med indtægter og skatteprocent, så får man det færdige resultat, og så er vi fri for store skandaler, hvor SKAT betaler penge tilbage i milliardklassen, for skatten passer simpelthen, når der er betalt og afregnet, og Exel systemet er sikkert meget billigere end det, SKAT skal have fra et stort fint firma. Det er et system, som alle kan benytte sig af i sin husholdning ved at indføre værdier, indtægter og udgifter, hvorefter man med det samme kan se, om man har betalt for meget eller for lidt i skat. Derefter trykker man på printknappen og sender indberetningen elektronisk til SKAT.

Med ovenstående vil jeg sige, at der er noget skrupforkert i en tankegang, der siger, at mennesker skal have skattefordele/fradrag for at investere i noget, som de vil tjene penge på. Det skal skat slet ikke blande sig i. Ovenstående system sikrer, at pengene er til stede i lønmodtagernes lommer, og vil de tjene penge ved at investere, er det et spørgsmål der afgøres mellem firmaet, man investerer i og investor. Pengene skal nok komme i omløb, for der er jo ikke nogen, der har noget ud af, at de ligger i folks lommer. Hvis man f.eks. investerer i en virksomhed indføres beløbet som en værdi. Hvis denne værdi sælges, og man tjener penge på det, betaler man skat af beløbet.

Ovenstående gælder naturligvis kun for beskatning af lønmodtagere og deres indkomster, men kan sikkert tilpasses til virksomhedsejere også. Fik jeg nævnt, at alle skal kontrolleres gennem privatforbrug og opsparing og penge, der ikke har været en tur via en NEM ID konto i banken, betragtes som "sorte penge". Man kan altså ikke lade en virksomhed betale udgifter til privatforbrug for på den måde at undgå skattebetaling. Et andet spørgsmål er så skat på forbrug, moms og skat på virksomhed, som man skal tænke meget over, for det er bestemt ikke altid, at den type beskatning er fornuftig.

Lad os bare lige tage skat på fast ejendom en gang til. Man beskatter noget, som ikke er der nemlig en positiv værdi. Så giver man et fradrag til vedligehold på skatteskemaet, og yderligere et fradrag på op til 15.000 på håndværker udgifter. Det sidste er der lidt fornuft i, for det skaber måske lidt aktivitet på arbejdsmarkedet, men de to første punkter er for mig helt uforståelige.

Så lægger man afgifter på forskellige ting. F.eks. moms på fødevarer, som er socialt skævvridende og afgift på vand, som jo for en stor del også er en del af fødevarerfremstilling eller renlighed. Man betaler afgift både, når man tapper vand til mad og til almindelig renlighed, men uanset om man bruger sit afløb til bortledning af vand, så betaler man afgift af alt vand, der lukkes ud af vandhaner i huset. Det er da en mærkelig måde at beregne afgifter på.

Tankerne om den form for afgifter er alt for ressourcekrævende. Jeg har set udregninger på, at indtægterne på afgifter på biler er så små, at det faktisk ikke kan betale sig at opkræve dem. Administrationen er simpelthen for dyr, og sådan tror jeg, at det er med mange af de afgifter, vi kender i dag.

Selv afgifter, der er skabt for at gavne miljøet, kan være dødelige for resten af landets økonomi. Når en virksomhed betaler flere millioner i miljøafgift, er det jo klart, at det påvirker konkurrenceforholdet til virksom-

heder, som ikke har den slags skatter. Det er et af eksemplerne på, at politikerne ikke får tingene til at hænge sammen. Da virksomheder kan fratække afgifter før, der betales virksomhedsskat, vil det sige, at man ikke engang får den fulde afgift ind fra virksomhederne. Dem mister man simpelthen gennem skatten.

Jeg nævnte på et tidspunkt, at et billigt system lavet på computer i Exel burde kunne holde styr på for meget betalt og tilbagebetalinger i skatter og afgifter. Det skyldes, at Rigsrevisionen netop har opgjort, at SKAT har tilbagebetalt eller regnet forkert for mere end 95 milliarder for meget i inden for den senere tid. – Jeg spørger bare om, hvordan kan man som politiker forvente, at befolkningen har tillid til det skattesystem? - På andre områder kan almindelige danskere ikke få fradrag, medmindre de har genereret et overskud, men vildt fremmede mennesker, som man ikke engang kender identiteten på i SKAT, får milliarder udbetalt på falsk grundlag næsten på deres glatte ansigt. Det kan man vel ikke engang påstå, for de har aldrig sat deres ben i Danmark eller indbetalt noget, noget sted i Danmark.

Folkekirken og konkurrenterne.

Vi skamroses selv for at have et uforligneligt foreningsliv i Danmark. Det kan der godt være noget sandt i, men det er altså svært at få øje på til tider.

Folkekirken har sit helt eget privilegium med den højeste statsstøtte af samtlige foreninger. Her der ingen aldersgrænser eller andre betingelser, der skal være opfyldt for foreningstilskuddet. Du er automatisk medlem fra fødslen, og melder du dig ikke ud, kommer du til at betale kontingent fra første skattekrone, og det bliver dyrere og dyrere jo mere du tjener. Til gengæld har du ingen rettigheder kun pligter, hvis du ikke aktivt melder fra.

Folkekirken har masser af plads, men der bygges til stadighed nyt under tag, selv om flere og flere melder sig ud. Til gengæld får ingen anden trosretning eller kirkelig forening den samme støtte som Folkekirken, så konkurrencen er noget skævvredet og uretfærdig. Jeg gætter på, at Folkekirken får ca. 10 milliarder kroner i støtte om året, hvoraf ca. 7 milliarder er skatteindtægter og resten andre former for tilskud også fra staten og tilhængere i form af bloktilskud med mere.

Så er det, man siger til Team Danmark, at de godt kan gå hjem og vugge, for der kan de altså ikke være med i vognen, men de skal selvfølgelig også kun støtte eliteidrætten.

Til gengæld får Folkekirken 7 millioner besøg om året, hvilket vil sige, at en dansker besøger en af samtlige 2400 kirker en gang hvert år ifølge Wikipedia, og det er der så ansat 2200 præster til at tage sig af. De besøgende fordeler sig med 5 millioner danskere og resten er så turister og andre gæster. Nu siges der i opgørelsen ikke noget om, hvor længe hvert besøg varer, men jeg tror nok, man roligt kan sige, at der er ret tomt i Folkekirkens lokaler, og præsternes kontakt med menigheden er til at overse. Nu tror jeg slet ikke, at de oplever det på den måde selv. Det vil sige, at 13.500 danskere besøger en kirke hver dag i 2400 kirker, hvilket igen vil sige, at 5,5 danskere gennemsnitlig er til stede hver dag i en af landets kirker's faciliteter. Det vil igen sige, at der gennemsnitlig er 35 mennesker til stede ved en kirkelig handling i en kirke en dag om ugen til gudstjeneste, bryllup, dåb eller konfirmation.

For disse 35 mennesker betaler staten altså lidt over 192 millioner kroner om ugen, hvilket er ca. 3,5 millioner pr. person.

Jeg har forsøgt at lave et tilsvarende regnestykke for vore idrætshaller, men det er vel ikke helt retfærdigt, for det er noget i retning, at hver dansker besøger en idrætshal flere gange om dagen året rundt. Så mange kommer der her. Her er statens betaling således væsentlig mindre pr. person udregnet efter de samme principper. Jeg opgav faktisk at regne beløbet ud, da jeg landede på mindre end en krone om dagen.

Det er med Folkekirken som andre institutioner. Det parlamentariske flertal bestemmer, hvordan vi vil have det, og så må man finansiere det, men der kunne måske godt laves en mere social retfærdig fordeling af midlerne. Her tænker jeg ikke bare på idrætsfaciliteter, men også på vore plejehjem og hospitaler. Det er jo et spørgsmål om at vurdere vigtigheden og så se på, hvor mange, der bruger institutionen, og så finansiere det i forhold til det.

Det er her i januar 2017 blevet offentliggjort, at Folkekirken siden 2011 har haft mellem 100 millioner kroner voksende til 350 millioner kroner i overskud om året. Det er helt uhørt, at en institution, der i den grad hviler på statsstøtte får lov til at generere så stort et overskud. Hvis man sammenligner med forsvarsbudgettet, hvor

man ikke kan få pengene til at slå til, burde der gøres noget principielt ved den politik.

Folkekirken har magt i statsapparatet, hvilket ikke andre foreningsorganisationer har, men Folkekirken har reelt magt. Folkekirken kan nedlægge veto mod al byggeri inden for en afstand af 300 meter fra en kirke. Jeg kender ikke andre organisationer i Danmark, der har så stor magt. Ikke engang Danmarks Naturfredningsforening har en sådan magt, selv om det nogen gange føles, at det er tæt på.

Sundhed og pleje.

I Danmark mener vi, at vi har et fantastisk socialt samfund, men gang på gang viser det sig, at det nok ikke er helt så fejlfrit, som vi går og tror, hvis der bliver rodet lidt op i bunken. Det er nærmest en tradition, at medicinerne sætter fokus på områder, hvor det halter. Således da heller ikke i år nogen undtagelse her i december, hvor TV2 har fremvist eksempler fra plejehjem, hvor "tissebleer" ikke bliver skiftet, ældre ligger i deres senge alt for længe.

Det er horrible eksempler, der findes frem, og det kan kun benævnes på en måde, nemlig at det er en skamplet på det enkelte plejehjem, for der er mange plejehjem, hvor disse eksempler ikke er hverdagen. Derfor er jeg af den mening, at man ikke entydigt kan beskyldte regeringens krav om arbejdsregistrering for at have skylden for misererne, for denne belastning må i sagens natur være nogenlunde ens fra plejehjem til plejehjem.

Problemet er her måske en del, at det er staten, der bevilger pengene til udgifterne og kommunen, der ansætter personalet. Igen et eksempel på, at tingene ikke arbejder sammen.

Når vi snakker sundhed, skal vore hospitaler selvfølgelig tælles med. Vi tror, at vi er så moderne og kan tilbyde det bedste til alle, men sandheden er, at sundhedssystemet halter og hospitalerne halter med. Patienter på gangene i strid med sikkerhedsreglerne, men man må fire lidt på kravene for at få alle i behandling, så man i det mindste på papiret behandler indlagte patienter. Det er ikke tilfældet. Jeg har selv prøvet at være indlagt i længere tid med en ryg, som jeg ikke kunne bruge overhovedet. Jeg kunne ikke engang stå oprejst. Man kunne ikke bestemme sig til, om man ville operere mig, og så fik jeg lov til at ligge i 3 uger uden, at der skete noget som helst. Den første uge lå jeg på en gang, hvor der var så smalt, at jeg måtte holde på dynen, for ellers faldt den på gulvet, hver gang nogen gik forbi.

I en alder af 26 år begyndte jeg at få besvær med vejrtrækningen. Jeg har altid dyrket meget idræt, så det var en katastrofe for mig. Jeg fik stillet alle mulige diagnoser, som stort set alle drejede sig om mine lunger med astma og lignende. Da jeg som 60-årig for første gang fik at vide, at jeg havde en mindre hjertefejl, som godt kunne være noget af årsagen til den dårlige vejrtrækning, skete der ikke noget.

For snart 3 år siden flyttede jeg til Vejle. Jeg trænede en del på cykel for at gavne min kondition, hvilket jeg havde gjort alle årene, men en dag var det koldt og regnede, da jeg var ude og cykle, hvilket formentlig forårsagede, at jeg fik et hjerteanfald og blev indlagt på Vejle Sygehus hjerteafdelingen, hvor jeg efter endt undersøgelse blev diagnosticeret med en hjertefejl, der krævede, at jeg skulle tage en pille hver dag formentlig resten af mit liv. Pludselig fik jeg det meget bedre bare på grund af en pille. – Hvorfor pokker blev jeg ikke ordentlig diagnosticeret for 50 år siden, da jeg første gang mærkede symptomerne? -

Jeg er overbevist om, at der går patienter rundt, som har haft den samme oplevelse, men vi er ikke bitre, for der er sikkert mange, der er blevet hjulpet i samme tidsrum, vi siger bare, at vi måske godt kan gøre det en lille smule bedre for nogenlunde de samme penge, hvis vi alle opførte os lidt mere ansvarlige.

Alt det er småting i sammenligning med, hvad der mangles i behandlingen af sindslidende. Det er faktisk ret nemt at finde tal og statistikker, der fortæller, hvor meget eller rettere hvor lidt landets ledere har moral til at bruge på hjælp til sindslidende. 19 ud af 25 afdelinger oplyser, at de sender sengepatienter hjem før, de er færdigbehandlede, fordi der mangler senge til indlæggelser. Hvis man ikke har været indlagt før, er det næsten umuligt at få akut hjælp selv med en henvisning fra en læge.

Det er efter min mening heller ikke i orden, med behandlingsgaranti på op til 3 måneder eller mere på alvorlige livstruende sygdomme. Det er simpelthen ikke godt nok, og det hænger ikke sammen med skattelettelser til de rigeste, nedskæringer på kontanthjælp og dårligere uddannelser.

Kriminalitet

Noget der i høj grad drejer sig om etik og moral, er holdningen til kriminalitet. I mit tidligere job som politibetjent tror jeg ikke, at jeg har mødt lovovertrædere, der ikke har haft den holdning, at de godt vidste, at det var forkert at overtræde loven. De har altså ikke været helt uden etik, men moralen står det som regel skidt til med, for de har bare været enten ligeglade eller håbet på, at de ikke blev opdaget, og det er selvfølgelig lig med dårlig moral, men det viser dog, at de har en vis etik.

Noget helt andet er dem, der synes, at der skal være grænser for, hvad eller hvor meget man må gøre for at afsløre det, der er forkert, i det de gør. De synes f.eks. ikke, at det er i orden, at de bliver overvåget, når de bevæger sig i det offentlige rum, hvilket jeg synes er meget mærkeligt, hvis man ellers er et ærligt menneske. Jeg tænker uvilkårligt, at noget tyder på, at rigtigt mange mennesker går rundt og laver ting, der etisk og moralsk ikke holder vand, for hvorfor skulle de ellers være imod, at man overvåger et område med elektronik. Det er jo især denne form for overvågning, der tales om. De tænker formentlig slet ikke på, at også mennesker af kød og blod holder øje med dem og ofte uden, at de er klar over det, men det er dog trods alt ikke blevet ulovligt endnu. Endelig burde rettænkende mennesker kunne sige sig selv, at hvor der findes værdier, findes der formentlig også alarmer eller overvågninger. Der er også noget mærkeligt i, at det samme forum, der tillader opsætning af overvågning, beslutter, at disse overvågningsbilleder ikke må offentliggøres.

Det er efter min mening helt ude i skoven, når man ikke anvender teknologi til at bekæmpe kriminalitet i det offentlige rum, men ikke nok med det, man begrænser det private initiativ på området, når man for det første sætter ret skrappe regler for, hvordan man må overvåge sit eget område. Det slutter ikke bare med det, for det man optager på overvågningen, må man ikke offentliggøre, og politiet må ikke engang altid bruge billederne, så man kan få hjælp fra offentligheden.

Der er altså partier i Folketinget, som fører en politik, der i højere grad beskytter den kriminelle, end hjælper den der har lidt overlast. Det er svært at se fornuften i det, og det er endnu sværere at finde grunden til det. Det er lidt mærkeligt, når partier i nogle tilfælde er imod overvågning i den offentlige rum, men man stemmer for at opsætte automatiske fartmålere i trafikken. – Hvad er forskellen? -

Jeg kunne forstå, hvis modstandere af overvågning stillede betingelser for opstillingen, som at offentliggørelse af overvågningen betyder, at sagen også skal afsluttes med at offentliggøre resultatet, men holdningen ligner lidt, at der afsiges forbud mod offentliggørelse af en gerningsmands navn, men man må gerne fortælle, hvem der har været udsat for forbrydelsen.

Nødhjælp

Der er andre ting politikerne har undladt at finde løsninger på så længe jeg kan huske. I mange år har der været problemer med ambulancekørsel især på landet, hvor responstiden næsten konstant har ligget for højt i visse dele af landet. Jeg har næsten ved enhver lejlighed spurgt forskellige politikere, hvorfor man ikke lader staten selv overtage redningstjenesten, når staten absolut vil sikre transporten med jernbane og fly. Jeg savner stadig at få svar på det, selv om jeg har anvist mulighederne i grove træk.

Man har gjort militærtjeneste næsten frivillig ved at fritage en masse unge mennesker for værnepligt. Jeg synes, at alle unge mennesker i en periode bør gøre tjeneste for deres land på en eller anden måde. Derfor er jeg tilhænger af en form for værnepligt. Nogen bør uddannes til en eller anden form for forsvar i form af brug af våben. Det kunne være forsvaret eller politiet. Inden for forsvaret kunne man have redningstjeneste på sygehuse, ambulancepersonale på helikopter eller bil, brandbekæmpelse o.s.v. –

På samme måde synes jeg, at folk, der får en høj uddannelse her i landet, skal forpligtes til at gøre en form for værnepligt til gengæld for uddannelsen.

Situationen i region Syd Danmark viser, at der bør gøres noget radikalt ved især ambulance området og regionen har vist, at det kan lade sig gøre selv med mangel på personale. Hvis man så rekrutterede og uddannede værnepligtige, ville man have rigeligt med personale at tage af. Noget helt andet er, at jeg vil tro, at de unge mennesker vil elske det.

I øjeblikket er det noget rod med en samlet redningstjeneste, der er opdelt på kommuner med brandslukning, regioner med ambulancekørsel og staten på sø redningstjenesten og beredskabstjenesten. Lad os dog få styr på en samlet ledelse, så tingene kan koordineres og samarbejde.

Beredskabstjenesten er en mærkelig størrelse, der sådan ligger og svømmer midt i det hele, for de bruges kun hvis lokummet virkelig brænder. Sammenlignet med dem er hjemmeværnet også en form for luder, som man kun trækker på, når det eksisterende ikke slår til eller man bare har lyst.

Hvis man nu organiserede det hele under en etat, så det ikke er 5 – 10 forskellige ledelser, der skal kaldes på, når der er brug for hjælp, så kunne det jo være, at vi kunne få styr på både indsats og økonomi.

Hvorfor skal man have både en civil og en militær sundhedstjeneste? – Kan man ikke gå ud fra, at det er nogenlunde de samme opgaver, der skal arbejdes med uanset, om det er forsvaret eller civile, der skal tages hånd om.

På internettet oplyses det, at der er knap 20.000 personer ansat i forsvaret. Heraf knap 5.000 personer i civile job. Der er infirmeri i alle 5 regioner og det betyder, at sundhedstjenesten i forsvaret er langt bedre dækket ind med ca. 20% af de ansatte til at varetage sundhedstjenesten. Hvis den civile sundhedstjeneste skulle have en lignende dækningsgrad, ville det betyde, at der skulle være ansat over 1 million med sundhedstjeneste i Danmark under staten. Uden at have undersøgt det helt præcist, vil jeg vove den påstand, at den civile sundhed halter noget efter forsvarets tilsvarende. Dertil kommer så, at bliver forsvarets personale alvorligt syge eller skal have specialbehandling, foregår det i civilt regi.

Mit forslag er, at man har en sundhedstjeneste i Danmark, hvilket automatisk ville betyde bedre uddannelsesmuligheder for alle, idet der ville være mere sammenhæng i den sundhedsuddannelse, der bliver givet. Det samme gælder for alle andre uddannelser, der er fælles, og det er en del.

Landets politiske partier har en mærkelig ambivalent indstilling til at lade nogle jobs udføre af private. Bl.a. kan man ikke rigtig bestemme sig til, om hjemmehjælpen skal være i privat regi eller i offentlig. Derved bliver det hele noget rod, som er svært at holde rede på.

Brandslukning er i dag på flere hænder. Kommunerne går sammen om at lave kommunale brandstationer, mens andre kommuner entreprenorerer med Falck, men i begge tilfælde tilkaldes Beredskabsstyrelsen, hvis ballonen virkelig går op, og der er storbrand. Man har altså slukningskøretøjer både hos Falck, Den kommunale brandslukning og hos Beredskabsstyrelsen.

De sidste år har naturkatastrofer med oversvømmelser etc. vist, at Falck ikke havde tilstrækkelig kraftig materiel f.eks. med hensyn til pumpegrej. Beredskabsstyrelsen havde rent faktisk kraftigere pumper en Falck, hvilket efterfølgende har fået Falck til at indkøbe kraftigere pumpe, så vidt jeg er orienteret. Nu har vi altså kraftige pumper både hos Falck og Beredskabsstyrelsen, men Beredskabsstyrelsen tilkaldes kun, hvis Falck ikke kan klare opgaven. Det burde vel egentlig være omvendt, at hvis et privat firma vil tjene penge på offentlig tjeneste, kan man kalde på dem, hvis der er brug for dem.

Når det kommer til redningstjeneste til havs, er det SOK, der leder redningsarbejdet. Her har man fundet ud af, at det er en fordel, at indsatserne ledes fra centralt hold, men man har åbenbart ikke fundet ud af, at to forskellige slags helikoptere er dobbelt så dyre, som at anvende de samme både som lægehelikoptere som til redningshelikoptere.

Når det drejer sig om mandskab, kunne man have oceaner af bemanning, hvis man ville organisere værnepligtige, der samtidig ville få en uddannelse, de kunne drage nytte af i resten af deres liv. En sådan redningsuddannelse udsprunget af teori og praktisk arbejde, ville de værnepligtige kunne se et formål med værnepligten, hvilket til tider kan være svært med den militære uddannelse.

Hvis man uddannede ambulancereddere under aftjening af værnepligt, ville der aldrig være mangel på ambulancer inden for responstiden noget sted i Danmark. Som jeg har skrevet andet sted, tror jeg, at de unge værnepligtige ville være engagerede og begejstrede for at aftjene værnepligt på den måde.

Fortsættelse fra start

Jeg er i dag en voksen mand i en alder, hvor jeg roligt kan konstatere, at jeg har færre år tilbage at leve i, end jeg har levet, så erfaringen har givet mig en ballast, der gør, at man ikke bare kan trække på skuldrene af det, jeg siger eller skriver. Det er der så alligevel mange, der gør, men det anser jeg for at være deres svagheder eller dumhed. Min moral har lært mig, at ældre mennesker som regel er værd at lytte til, uanset hvordan de har levet.

Jeg er født fattig økonomisk set, og har aldrig haft mange penge mellem hænderne undtagen en enkelt gang, men det sluttede også med, at jeg igen var fattig fordi, jeg blev begærlig og ikke havde forstand på det, jeg forsøgte. Det kan jeg sige uden bitterhed, for der er ikke andre at bebrejde noget end mig selv.

Derimod må jeg tilstå, at jeg ikke er uden bitterhed på min far, der var en voldelig kvartalsdranker, som mishandlede både min mor og mig, men mærkelig nok ikke mine to mindre søskende, der er 7 og 11 år yngre end mig. Den voldelige side havde han åbenbart arvet efter sin mor – min bedstemor -, mens spiritusmisbruget nok var efter hans far – min bedstefar -. Jeg må tilstå, at jeg nok har arve en del af begge egenskaber, hvis man kan kalde det sådan, men spiritussen lærte jeg at styre i en ung alder, da jeg ikke fandt det særlig morsomt ikke at have kontrol over, hvad man gik og lavede. Volden viste jeg talent for, da jeg som ganske ung begyndte at træne i Esbjerg bokseklub, hvor det viste sig, at jeg slog ret hårdt og præcist allerede i en alder af 16 år, hvor jeg vejede omkring 80 kg. uden et gram fedt på kroppen. Desværre fik jeg kun en vinter i klubben, for jeg boede 30 km. uden for byen i en mindre by, så mulighederne for at fortsætte træningen, da jeg ikke længere havde ophold i Esbjerg, fandtes desværre ikke.

Jeg har tit tænkt på, om det var min fars voldelige adfærd især overfor mig, der havde givet mig dette talent, for jeg fik bank med alt, hvad der var i nærheden lige fra, jeg ikke var ret gammel. Da jeg blev ældre blev der slået med knytnæver, hvilket blev årsagen til, at jeg sluttede min skolegang i en alder af 14 år, da jeg blev slået ned i mørke helt uden varsel af min far, hvilket forårsagede, at jeg fik et kæmpe sæbeøje og en lettere hjerne-rystelse. Da det var midt i eksamenstid fik jeg ikke min eksamen, der skulle have været adgangen til min videre skolegang. Det værste er næsten, at jeg den dag i dag ikke kender årsagen til, at jeg blev overfaldet af min far, men han var naturligvis påvirket af spiritus.

Jeg har kun været i slagsmål ganske få gange i hele min barndom og ungdomstid, og det har hver gang været i situationer, hvor jeg følte mig tvunget til at forsvare mig. Ingen af slagsmålene har været særlig længe, hvilket jo nok skyldtes min før omtalte slagkraft, så provokatørerne mistede hurtigt lysten til mere af den slags, og da jeg ikke selv var særlig krigerisk fulgte jeg ikke op på det.

Jeg begyndte allerede at arbejde, da jeg var 6 – 7 år gammel. Det var ikke helårsjob, men sommerjob, når der var noget at lave på landbrugsgårdene, der lå nærmest byen.

Det blev dog et mindre slagsmål med min far, der vendte op og ned på min tilværelse. Jeg var kommet i lære som smed, hvilket betød, at jeg var nødt til at bo hjemme, for eller kunne man ikke eksistere for en læringsløn. Det ville min far ikke betale for, men for en gangs skyld satte min mor sin vilje igennem, så jeg fik et ret tarveligt værelse på loftet af vores hus, og her levede jeg så i næsten fem år. Jeg havde ikke den store omgang med min far, for jeg tror nok, at jeg var kommet til at hade ham. Da jeg kom hjem fra arbejde en aften og fandt ham i gang med at banke min mor, tog jeg fat i ham og smed ham simpelthen ud af huset med besked om, at han ikke skulle komme ind igen, før han kunne opføre sig ordentlig. – Heldigvis regnede det temmelig kraftigt, så han blev vist temmelig våd, da han forlod huset. -

Jeg boede i et års tid ikke hjemme i perioden efter, at min far havde ødelagt min eksamen og min planlagte fremtid med sit overfald på mig. I det år var jeg landbrugsmedhjælper og boede på gården, hvilket passede mig fint, for jeg elskede at arbejde med dyr, men jeg blev dog hurtigt klar over, at jeg ikke skulle fortsætte i den retning med min tilværelse, hvilket nok skyldtes noget, at selv om jeg kun var et barn, blev sat til at udføre det hårdeste og mest beskidte arbejde alligevel. Jeg besluttede mig derfor til, at jeg ville i lære som smed, skønt jeg lige fra ganske lille altid havde sagt, at jeg ville være politibetjent, men man kunne jo ikke vide, om man blev optaget på politiskolen, og så var det jo udmærket at have en uddannelse at falde tilbage på. – Jobbet som ung landbrugsmedhjælper havde været hårdt og beskidt, men jobbet som smedelærling var ikke meget anderledes. – Min mester viste sig at være af typen – ”er du ikke enig med mig, er du imod mig.” – Det blev derfor nogle hårde år både arbejdsmæssigt og menneskeligt, for jeg er selv meget stædig og retfærdighedssøgende, og det gik bestemt ikke i spænd med smedemesterens indstilling til tingene.

Efterfølgende tror jeg ligefrem, at han håbede, at jeg ikke bestod min svendep prøve, så det hele ville have været forgæves. Da jeg derimod fik en guldmedalje for mit svendestykke, var der hverken lykønskninger eller gaver fra smedemesteren, som der havde været til min ældre kammerat for hans bronzemedalje et par år tidligere. Smedemesteren havde dog overfor både min mor og andre erkendt, at der ikke var noget i vejen med min arbejdsindsats, så det måtte jo være den omstændighed, at jeg havde en mening om tingene, der ikke passede

ham. Det bevirkede, at da jeg var færdig med min svendeprøve, fik besked fra smedemesteren om, at han jo var klar over, at han var nødt til at betale mig løn indtil min lærlingekontrakt udløb, men hvis jeg kunne finde arbejde et andet sted, så han meget gerne, at jeg flyttede. Jeg tror, at han ikke regnede med, at jeg kunne få arbejde andre steder på grund af hans omtale af mig.

Dagen efter kunne jeg meddele ham, at jeg havde fået job i nabobyen hos en kammerats bror. Jeg tilbød min nye arbejdsgiver, at jeg ville arbejde for lærlingelønnen i de 4 måneder, der var tilbage af min læretid, hvilket han accepterede. Dengang fik man ugeløn både som lærling og svend. Der skete imidlertid det, at allerede efter 2 uger lå der svendeløn i min lønningspose. Min nye smedemester forklarede det med, at hans samvittighed ikke kunne klare kun at betale lærlingeløn, når jeg fuldt ud arbejdede som svend. Ud over svendeløn betalte han også min transport til og fra arbejde.

Havde jeg ikke skullet aftjene min værnepligt, var jeg sikkert aldrig kommet til en anden arbejdsplads. Det var simpelthen helt andre forhold, end jeg havde haft i min lærlingetid. Her mødte jeg en arbejdsgiver med etik og moral.

Jeg vidste, da jeg begyndte smedearbejdet hos min nye arbejdsgiver, at jeg skulle møde ved Livgarden for at aftjene min værnepligt 5 måneder senere, så det foregik på ren automatik, men jeg har aldrig glemt Christian Nielsen, som var et meget fint menneske.

Værnepligt og militær

Aftjening af værnepligt var endnu et brud på alle menneskelige forståelser for etik og moral, men det var lige som forventet. Jeg havde overhovedet ikke lyst til at være i militærtjeneste, men jeg kunne ikke blive politibetjent uden at have aftjent min værnepligt. En regel jeg ikke kunne forstå sammenhængen i, og den er da også fjernet i dag. Derimod havde jeg forståelse for, at skulle militæret have nogen mening, skulle man på en eller anden måde finde ud af, hvad disse unge drenge indeholdt, så her levede jeg med, at sådan var det bare, og jeg tog det simpelthen som fysisk og mental træning, men det betød så også, at vi snød vores ledelse, når vi kunne komme til det, hvilket jo er ganske naturligt. – Når et menneske bliver udsat for urimeligheder, reageres der ofte urimeligt igen.

Vi havde enkelte fine befalingsmænd især i 2. deling, hvor jeg var, men vi havde også lige en enkelt, som skulle sættes på plads, og det blev han så. Det skete, da han kaldte 68 for noget mindre pænt, hvorefter 68 afregnede kontant med et knytnæveslag direkte midt i ansigtet på sergenten. Heldigvis var sergenten en fornuftig mand, der godt kunne se, at han selv havde været årsag til episoden, og da han blev lovet, at han simpelthen ville få den bedste deling, han nogensinde ville komme til at opleve, hvis han bare glemte sagen, blev det en aftale. Han fik den bedste deling, han nogensinde kom til at opleve, hvilket han selv fortalte mig senere, da vi mødte hinanden som kolleger i politiet.

Ellers havde vi en næstkommanderende, der kun var kommet til Livgarden fordi han var blevet nr. 1 på officersskolen, for han var simpelthen ikke større en tobak for en skilling. Han var imidlertid soldat til fingerspidserne, og man skulle stå tidlig op, hvis man skulle binde an med ham, men jeg vandt hans respekt på en ilmarch i en halv meter sne ind over nøgent terræn på 5 km., da jeg gik gennem hoved vagten midt om natten bare et par meter bag ham. Han sagde ikke noget, men jeg kunne mærke på næstkommanderende Crenzin, der havde polske rødder, at han havde respekt for mig efter den dag. Det betød desværre også, at han ville tvinge mig på sergentskole, hvilket ville forlænge min militærtid ganske væsentlig og forsinke min ansættelse ved politiet tilsvarende, så hvor dum kan man være. Det lykkedes mig dog at formilde ham, så jeg kom på militærpolitiskole i stedet. Derved sparede jeg næsten et år på min militære karriere.

At give en etisk og moralsk bedømmelse af militæret på den tid, vil nok ikke være helt retfærdigt set med nutidens øjne, for i ånden for militæret på den tid eksisterede disse to ord ikke engang, man vidste ikke, hvad etik og moral var. Vi havde 6 selvmordsforsøg i vores rekruttid bare i vores kompagni. At der var tale om alvorlige forsøg viste omstændighederne, da det lykkedes for en af dem, 4 andre blev hjemsendt, og den sidste aftjente af hensyn til familien sin værnepligt på våbenkontoret resten af tiden. For at forstå det sidste tilfælde, skal man forstå, hvad det betyder i nogle familier, at mændene i familien har aftjent militærtjeneste i Livgarden.

En af soldaterkammeraterne var en rekrut med adelige rødder, der var i 1. deling. Jeg husker ham som en rigtig fin fyr, men han var fraværende af årsager, som vi fik oplyst som værende pligter som medlem af kongehuset. Da han en nat vendte hjem fra Italien efter udførsel af en af disse pligter, var hans seng adskilt i tusinddele,

hvilket enhver, der kender disse senge, ved, virkelig betyder tusinddele. Tilfældigvis havde jeg beredskabsvagt denne nat, hvorved jeg opdagede, at han var gået i gang med at samle sin seng. Jeg spurgte, hvad der var sket, hvortil han blot svarede, at sengen åbenbart havde været til eftersyn, mens han var væk. Da jeg tilbød min hjælp til at få den samlet inden morgenvækningen, tog han imod tilbuddet. Dagen efter fik 1. og 2. deling, der lå på samme gang, en snak om det rimelige og urimelige i den form for "kammeratskab", hvor 2. deling udtrykte sin utilfredshed med det, vi kaldte ukammeratlig adfærd. Vi mente, at vi stod os bedre ved at vise sammenhold både i delingerne og i hele kompagniet.

Vores rekruttid blev en stor sag i Ekstra Bladet og BT, da en journalist fra en af de to blade, som var tjenestegørende i feltambulancekompagniet på Sjælsmark Kaserne, startede en artikelserie om, hvordan vores tjeneste var. I kompagniet blev vi enige om, at vi ikke ville udtale os til medierne bl.a. grundet vores før omtalte aftale med sergenten om at blive de bedste nogensinde, men helt undgå, at der kom udtalelser kunne vi dog ikke. Vi havde bl.a. et møde med kompagniets ledelse i auditoriet, hvor ledelsen lovede, at man ville tænke sig mere om i fremtiden, hvorefter kompagniets talsmænd lovede, at alle i kompagniet ville undgå udtalelser til medierne.

Jeg har intet kendskab til forholdene i militæret i dag, men dengang bestod mange militærledere helt sikkert af personer, der ikke havde hørt om psykologi. Det der sendte journalisterne i feltambulancen i harme, som de dokumenterede i aviserne med billeder, var, at vi blev sendt i "tyrens røvhul" tre gange den samme dag, hvorefter vi ikke havde flere uniformer at tage på. Vi blev herefter beordret til at stille med rene og velpressede uniformer næste morgen, hvilket jo ikke har meget med soldat at gøre.

Operation Bøllebank er en historie fra nyere dansk militærhistorie, som jeg ikke har kendskab til ud over, hvad jeg har læst om den, men med mit kendskab til kommandoføring i det officielle danske forsvar, tror jeg på, at den sande historie er den mandskaberne på de deltagende kampvogne fortæller. Det skyldes simpelthen, hvad jeg selv har oplevet i min forholdsvise korte tid i forsvaret og min noget længere tid i dansk politi. Alt tyder på, at der mange steder både i forsvaret og i politiet males med den lyserøde løgnepensel, når der virkelig er noget på spil. Samtidig er der noget i læsningen, der tyder på, at lederne ikke lever op til den kvalitet, der kræves. Ingen i den politiske ledelse har nogensinde troet på, at der er store ledelsesproblemer overalt og på alle niveauer uanset, om det er på det civile område eller i de officielle forsvars eller politiregioner. I forsvaret er Bøllebank situationen eksemplet, og jeg peger efterfølgende i afsnittet om politiet på Kinabesøget, som eksempel.

Politikerne ved ikke en snus om, hvad dansk militær kan eller ikke kan. Deres rådgivere er militærfolk, der skal sikre, at deres arbejdsplads i forsvaret fortsat eksisterer. Hvad tror man disse folk fortæller politikerne, når eller hvis de spørger.

Tyve milliarder kroner er budgettet for forsvaret om året. Uden at være ekspert vil jeg tro, at det skal være det dobbelte, hvis man virkelig skulle have et forsvar, og det selv om vi i dag bruger i nærheden af halvdelen til FN og Nato aktioner rundt om i verden. Den halvdel kunne vi spare i dag eller bruge til at opbygge et forsvar, der måske kunne forsinke en angrebsstyrke i nogle få dage, hvilket ikke er nok til, at vore allierede kommer i nærheden af at komme til hjælp.

Jeg synes i øvrigt, at det er temmelig misvisende at kalde det et forsvarsbudget, for man kan vel ikke sige, at det er mange kroner, der bruges til at forsvare Danmark.

Jeg har den overbevisning, at Danmark burde de tyve milliarder kroner militæret forvalter hvert år til noget mere fornuftigt. Vi opfører os som en stormagt og bruger penge til det i en størrelse, der burde få enhver fornuftig dansker til ryste på hovedet, så brikkerne indenfor finder en mere forsvarlig position.

Der findes masser af lande, der fungerer udmærket uden et forsvarsbudget. Island er et af eksemplerne. Monaco er et andet. Andre lande har et militær, men de løser bare civile opgaver i stedet. Jeg ved ikke, hvorfor næsten alle danske politikere tror, at Danmark er så vigtig på verdenskortet, at vi skal have militære budgetter i den størrelsesorden. Vi har forpligtet os til at bruge lidt mere end 2% af BNP gennem internationale aftaler, men sådanne aftaler berettiger ikke til at købe dyre kampfly og deltage i aggressive aktioner i lande langt væk fra vore grænser. Til sammenligning bruger vi 1% af BNP på Ulandshjælp, hvor dem, der generer os, ikke får noget.

Prøv at tænke på, hvilken effektiv beredskabsstyrke vi kunne have til bekæmpelse af de katastrofer, der måtte opstå i civil dagligdag eller, hvis der måtte opstå en krigssituation, hvilket vel ikke ret mange tror på ligger lige for fra naboer inden for en rimelig afstand.

Etik og Moral i politiet

Jeg har været så heldig stort hele mit arbejdsliv, at arbejde i mit drømmejob som politibetjent. Det burde jo være ren fornøjelse, men det har det bestemt ikke været. I min naivitet har jeg altid forestillet mig, at hos politiet er alting perfekt, men det har jeg måttet sande ikke var tilfældet og formentlig stadig ikke er tilfældet. I dag er tingene selvfølgelig mere komplicerede end i min tid som politibetjent. Problemerne er blevet noget andet og mere, end det var i min tid. Jeg mener dog at kunne se, at hovedproblemet er ledelse og styring, idet jeg mener, at kunne se, at den politiske styring slet ikke er god nok uanset, hvilken side i Folketinget der har magten. Med andre ord det starter i Justitsministeriet, men det slutter ikke hos den daglige ledelse i politiet, for kriterierne for ansættelse som leder i dette specielle arbejde er efter min mening forkerte.

Da jeg søgte job hos politiet, mødte jeg nogle få, som nok havde passet bedre i militæret. Bedrevidende og nedladende små mennesker med egen agenda er nogle af de betegnelser, der faldt mig ind, men det var jeg nu ikke så overrasket over, for dem møder man jo alle vegne. Det overraskede mig dog senere, at der var så mange af dem, men det er senere gået op for mig, at jeg kom ind til politiet i en brydningstid, hvor mange af dem der var ansat lige efter 2. verdenskrig følte, at jobbet som politibetjent gjorde dem til noget særligt. Der var så forskellige grader af denne følelse af overlegenhed, som i alle tilfælde var helt ubegrundet, fordi de pågældende næsten aldrig havde noget at have denne følelse i overhovedet.

Et gennemgående træk var, at de ikke kunne forstå, at nogen kunne have en anden mening end dem selv, og derfor blev de meget let ophidsede over, hvis der var nogen, der sagde dem imod. Typisk for dem var også, at de stort set aldrig konfronterede eventuelle kritikere med uenigheden med det samme. De søgte først medhold hos andre med de samme arbejdsmæssige interesser, og når de så følte, at de kunne dominere kritikeren, gik de ind for at skade modstanderen eller kritikeren personligt så hårdt som muligt. De havde også den grimme egenskab, at de aldrig glemte den, der havde vovet at kritisere dem.

Det er mit indtryk fra samtaler med aktive politifolk i dag, at denne kategori af ledere er blevet mindre, men den findes stadig. På min tid var det sådan, at talte du åbent og ærligt om, hvad du syntes kunne være bedre og det f.eks. drejede sig om ledelse, kunne du lige så godt lade være med at søge ledelsesstillinger, for det var dem, der måske følte sig ramt af dine meninger, der afgjorde, hvem der skulle have ledelsesstillingerne. Det var og er også sådan, at er du først udnævnt, er du meget sikker på, at du ikke bliver fjernet fra udnævnelsen igen. Det er sket og sker vel også i fremtiden, men man skal være helt umulig og uduelig, hvis det skal ske.

Jeg vil gerne bevise, hvad det er, jeg mener, ved at fortælle, hvordan mine 35 år i politiet forløb, for jeg mener, at det meget klart viser problemerne, som jeg altså også mener eksisterer i dag om end i et andet format. Det startede allerede i ansøgningsfasen, da den ældre politimand, der havde stillingen som en aftrædelsesstilling, pludselig meddelte mig, at jeg var taget ud af ansøgerlisten, da han ikke mente, at jeg var interesseret nok i at blive optaget i korpset. Jeg anmodede naturligvis straks – ved personlig henvendelse – om en begrundelse for det standpunkt. Begrundelsen var, at min ansøgning havde ligget ubehandlet i 3 måneder. Jeg gjorde gældende, at jeg havde reageret på alt, hvad jeg var blevet stillet overfor, til alles tilfredshed, hvorfor det måtte skyldes, at sagsbehandleren simpelthen havde ”glemt” mig. Jeg meddelte også, at jeg ville klage over sagsbehandlingen, hvis ikke sagsbehandleren selv rettede op på den misforståelse.

Det næste, der skete, var, at jeg blev tilsagt til at fremstå for ansættelseskommissionen, der var sidste hurdle før ansættelse. Jeg tænkte egentlig ikke så meget over, hvad en ansættelseskommission egentlig var ud over, at det jo bare var noget, der skulle overstås. Efterfølgende har jeg tænkt en del over, hvad det var for nogle mennesker, og jeg kan i dag se, at det var mennesker, for hvem deres egen betydning var det vigtigste ikke bare i deres egen verden men i hele Danmark.

Bedømmelseskommissionen, som det vist hed, spurgte ind til viden om politik og andre almene ting, og så skulle man tage mindst 20 armbøjninger, så blev jeg spurgt om jeg havde nogen betænkeligheder ved at blive ansat i politiet. Hertil svarede jeg, at jeg ikke håbede, at politiet var for militaristisk i sin opbygning. Der skete

rent faktisk ikke noget på mødet, som jeg ikke havde været ude for under den forudgående ansøgningsprocedure.

Starten på politiskolen – det såkaldte A kursus - april 1968 var selvfølgelig spændende og det hele stod mere eller mindre i et glamourøst lys, selv om det hele var noget forslidt og dårligt vedligeholdt, men det opdagede man jo først senere.

Efter tre måneder på A kursus, blev vi sendt ud på vore respektive stationer i København og omegn, hvor vi skulle lære at bruge den teori, som vi havde modtaget på A kurset, i praksis. På station 5/Vesterbro var vores vejleder politiassistent Poul Jensen, der viste sig at være en meget nobel og flink mand med en vis humor, der hovedsagelig gik ud på at udstille vores uvidenhed med hensyn til politiarbejde. Jeg kan bl.a. huske, at jeg måtte lave en af mine første rapporter om, fordi jeg havde underskrevet med en kuglepen, der skrev med rødt blæk. Vi havde fået udleveret en blå og en rød kuglepen af den billigste slags, og jeg kunne ikke lige finde den blå, da jeg skulle skrive under. Da jeg spurgte, hvad vi så havde fået den røde til, var svaret, at det var f.eks., hvis vi skulle skrive noget vigtigt, som vi ville fremhæve. Det vakte almindelig moro i forsamlingen, da jeg så spurgte, om der var noget, der var vigtigere i en rapport end underskriften, men Jensen fastholdt, at der også var regler, der skulle fastholdes.

Vi lærte bl.a. på dette praktik kursus, at det var vigtigt at finde 10 stjålne cykler eller 3 stjålne biler, for så kunne man skrive en selvros, hvorved ledelse lagde mærke til, at man var en god politibetjent på prøve. Jeg fandt det ærlig talt mærkeligt, at det at skrive parkeringsager ikke talte på den konto, når man tænker på, at i dag har de sager fået deres helt eget korps af parkeringsvagter samtidig med, at politifolk stadig kan skrive rapporter på ulovlige parkeringer.

Personalesituationen i politiet var vel nærmest kaotisk på den tid, hvilket vel ikke kan skyldes andre forhold, end at ledelsen i politiet ikke var tilstrækkelig dygtige til at se situationen og derfor ikke fik gjort politikerne opmærksomme på det i tide, og politikerne var for seje i optrækket til at bevillige penge til ansættelser. Jeg tror situationen skyldtes, at der sådan set var masser af ansatte i politiet, men det var efterveer fra krigstidens ansættelser og at de ansvarlige glemte at se på fødselsåret for de ansatte. Derfor opdagede man for sent, at politifolkene myldrede ud af politiet til en tilværelse i pensionens tryghed, og dem, der var tilbage, i mange tilfælde var ude af stand til at deltage i almindeligt politiarbejde.

Så vidt jeg husker ansatte man kun nye politifolk 2 gange om året dengang, hvilket var med til at begrænse antallet af nyansatte, da skolens rammer var alt for små. Derfor var ansættelsesantallet mindre end afgang.

Da min årgang således mødte til næste kursus betød det, at det kunne mærkes på antallet af aktive politifolk i København og omegn. Dette såkaldte B kursus og det senere D kursus var således en belastning for kapaciteten på stationerne, hvilket forløbet også kom til at vise. Mellem disse kurser afgav københavner stationerne årgangene til C kursus, som også blev kaldt udrykningskurset, idet denne afdeling blev brugt til indsætning ved større aktioner samtidig med, at man i det daglige varetog opgaver med almindelig patruljekørsel. Idéen med planlægningen af kurserne på denne måde var altså god nok, men indholdet holdt ikke mål med det. F.eks. var der ikke 8 timers arbejdsdag, idet vi på skolen mødte kl. 0800 og gik hjem senest kl. 1600, men så var der lige op til 1,5 times pauser undervejs på dagen i form af frikvarterer og spisepauser. Til gengæld forventede man, at der blev lavet lektier hjemme efter normal arbejdstid, men det tror jeg var et problem for de fleste på grund af familielivet, som jo også skulle passes. For mit eget vedkommende opgav jeg hurtigt det af forskellige årsager, idet jeg måtte håndtere svære familiære problemer med bl.a. et barn, der døde, og andre tilkommende familiære problemer. Alligevel opnåede jeg karakterer over gennemsnittet på disse teorikurser.

Et praktisk eksempel på, hvor presset personalesituationen var, kan jeg vise ved et eksempel, da jeg ofte kørte patrulje med anciennitetsmæssigt jævnaldrende kolleger, hvilket f.eks. betød, at vi kunne blive sendt til røverier, skønt vi kun lige havde passeret 1 års ansættelse. Et andet eksempel, der viser, at det var et generelt problem og ikke exceptionelt på den måde, var en situation, hvor radioen efterlyste patruljer, der kunne køre til et røveri på Godthåbsgade, Frederiksberg. Vi var så nye i patruljekørselstjeneste, at vi ikke vidste, hvor Godthåbsgade lå, men vi meldte os til og bad om at blive guidet dertil via radioen, men fik at vide, at man fandt andre til opgaven. Vi havde ikke kort i patruljevognene, så vi måtte søge manuelt, bl.a. spurgte vi os for hos et postbud. Senere blev der rejst kritik af, at det varede over 40 minutter før en patruljevogn kom frem til stedet.

Det kunne vi have gjort hurtigere fra vores position på Vesterbrogade selv med hjælp fra radioen, men en undersøgelse viste efterfølgende, at radiooperatøren også var så ung, at han heller ikke vidste, hvor Godthåbsgade var, så han valgte at forsøge at finde andre patruljer. Det viste sig også, at den vagthavende på Frederiksberg havde meddelt radioen, at han ikke ville have "Københavnpatruljer" til at køre til opgaver i sit område, hvorfor han selv ville finde personale på stationen. Det var grunden til, at der gik over 40 minutter inden, der kom politi til et gerningssted, som i øvrigt lå kun et par kilometer fra politistationen på Frederiksberg. Dette eksempel viser et andet af de problemer, der eksisterede i Stor - København på det tidspunkt og som ledelsen ikke gjorde noget ved, selv om alle var enige om, at det var helt galt, at Frederiksberg opførte sig som et lille kongerige midt i København.

Frederiksberg var i det hele taget noget for sig selv. Her kunne man se fodpatruljer med handsker hele året.

Om sommeren hvide handsker og om vinteren mørke skindhandsker og ellers i fuld uniform sommer og vinter. Frederiksberg kolleger har fortalt mig, hvordan det var at patruljere i jakke i 30 graders varme. Senere fik man dog lov til at gå i skjorteuniform, men man havde stadig hvide handsker på til opsmøgede skjortærmer.

Jeg har set det med egne øjne, da jeg boede på Frederiksberg i mine sidste år i Københavns politi.

Nu skal man jo ikke tro, at det kun var på Frederiksberg, at ledelsen kunne opføre sig så uklogt. Jeg har oplevet at blive sendt på fod patrulje sammen med en anden kollega, selv om vi ikke havde nogen kørende patrulje ude og patruljevognen stod i garagen. Når realiteten så var, at vi ikke havde håndbårne radioer på den tid, kan man vist godt set, at en sådan patrulje var tabt for omverdenen. Vi skulle ringe ind til vagthavende, hver gang vi passerede de såkaldte alarmskabe, som var en direkte forbindelse til vagthavende på stationen, men halvdelen af skabene fungerede ikke på grund af hærværk fra befolkningen. Vi vidste stort set heller ikke, hvor skabene var placeret, for det fandtes der ikke en plan over.

Jeg begyndte ret tidligt efter min ansættelse og før min fastansættelse at kritisere forhold, som jeg fandt gammeldags og helt utidssvarende selv på den tid. Jeg skaffede mig nok også et par uvenner på de forkerte positioner på grund af min kritik, og fordi jeg lavede lidt sjov med det på forkerte tidspunkter, men jeg fik hele tiden at vide, at jeg var en dygtig politimand. Derfor kom det lidt som en overraskelse, da jeg i stedet for en kuvert med min fastansættelse fik en kuvert med en meddelelse om, at jeg havde fået min fastansættelse udsat med 6 måneder, da mit forhold til såvel mine kolleger som publikum lod meget tilbage at ønske.

Jeg henvendte mig til stationens tillidsmand, men der var ikke hjælp at hente, hvad der undrede mig en del.

Jeg fandt senere ud af, at det ikke var ualmindeligt, at tillidsmænd i politiet ikke tog deres opgave særligt højtideligt, det drejede sig mere om, at de ikke blev upopulære hos ledelse, for så ville de automatisk blive forfremmet, når de sluttede som tillidsmand for kollegerne.

Jeg var dog så heldig, at en mand på stationen viste sig som en rigtig ven. Overbetjent Warthou var samtidig ven med stationschefen Svend Gredsted, så en dag blev jeg sendt på fod patrulje sammen med stationschefen, der ville overbevise sig selv om, at Warthou's bedømmelse af mig, var den rigtige. Kort efter denne fod patrulje blev jeg chauffør for chefen, da han ledede indsatsen ved en demonstration, så jeg måtte jo have gjort noget rigtigt. Det var i øvrigt ved den lejlighed, at jeg opdagede, at chefer godt kan have humor, idet vi havde en mindre hændelse på hjemvejen efter demonstrationens afslutning. Bilen var forsynet med en kraftig højtaler på taget, som blev betjent ved en mikrofon inde i bilen, så chefen via højtaleren kunne være i forbindelse med delingsførererne i politiets indsats under demonstrationen. Det var en varm sommerdag, så alle var lettere påklædt, og da vi nærmede os et fodgængerfelt ved Frihedsstøtten på Vesterbrogade, bemærkede chefen en smuk velklædt ung dame, der var på vej over i fodgængerfeltet, som fik ham til at sige til mig, at jeg hellere måtte standse foran fodgængerfeltet for at lade den smukke unge dame passere, så vi kunne få noget godt for øjnene. Jeg var selvfølgelig ikke sen til at efterkomme ordren, men da den smukke dame var lige foran patruljevognen, vendte hun sig med front mod os nejede og sagde tak for komplimenten, hvorefter hun pegede op på højtaleren oven på bilen med et stort smil. Chefen havde glemt at slukke for mikrofonen. Vi hilste naturligvis pænt på damen, inden vi kørte videre.

Jeg er jo ikke typen, der glemmer en sag i skuffen, hvilket skal tages helt bogstaveligt. En af de ting jeg fik at vide, da jeg begyndte at finde ud af, hvad der var årsagen til udsættelsen af min fastansættelse var, at jeg ikke havde afleveret en sag, som jeg havde registreret for flere måneder siden. Ingen havde rykket for sagen, hvilket ville have været normal procedure, men da jeg nu fik at vide, at man manglede sagen, gjorde jeg naturligvis

opmærksom på, at jeg havde afleveret sagen kort efter, at den var blevet registreret. Journalkontoret havde ikke fået den, så jeg ledte alle relevante steder for se, om den skulle ligge hos mig. Jeg fandt sagen stoppet ned bag nogle hængemapper, hvor jeg i hvert fald aldrig ville efterlade den. Jeg fik straks mistanke om, at nogen ville hænge mig ud for sjusk. Da jeg stadig var ansat på prøve afleverede jeg alle sager til vejlederen Poul Jensen, der så afleverede det samlede antal sager fra prøvebetjentene til vagthavendes kontor, hvor de blev registreret på døgnrapporten. Jeg spurgte ham, om han ikke kunne huske, at jeg havde afleveret sagen. Det kunne han ikke umiddelbart, men kort efter kom han tilbage og oplyste, at han havde noteret i sin arbejdsjournal, at jeg havde afleveret sagen allerede dagen efter, at jeg havde fået den tilbage til færdiggørelse. Han kunne endda fremvise en kvittering for, at han havde afleveret den hos de vagthavende. Nu var det så nemt at finde ud af, hvem, der havde ansvaret for sagerne derfra, og pudsigt nok var det ikke min bedste ven, der havde været på kontoret den dag.

Jeg var blevet uvenner med vagthavende pa. Holger Jensen, da jeg sammen med andre yngre politifolk havde tilmeldt et håndboldhold og et fodboldhold til politiets interne stationsturnering i København, idet vi havde fundet ud af, at vi var nok til at deltage i turneringen. Det skete på et tidspunkt, hvor pa. Holger Jensen, der var formand for idrætsforeningen på stationen, var langtidssygemeldt, og der var ikke andre medlemmer af bestyrelsen, der kunne tage beslutningen. Derfor meldte vi os selv til og lagde besked til formanden. Da han kom tilbage fra sygdom, kaldte han mig ind på vagthavendes kontor, hvor han uddelte en regulær skideballe til mig, idet det var mig, der havde skrevet under på tilmeldingen. Han ønskede ikke at høre min forklaring om, at det bare var mig, der havde ført pennen, men sluttede af med at sige, at en skide prøvebetjent ikke kunne tillade sig at tage sådanne friheder. Jeg var naturligvis meget vred over den behandling, så jeg hentede stationens aviser i kiosken på Vesterbros Torv for at køle lidt af. Vi sad på det tidspunkt to mand i ekspeditionen, da jeg kom tilbage med aviserne. Kort efter kom Holger Jensen ud og bad mig hente aviserne i kiosken. Jeg meddelte ham, at jeg havde hentet dem, og de var fordelt på de rigtige steder. Herefter gav han mig besked om, at det var hans private avis, han ønskede, jeg skulle hente. Hertil svarede jeg ham, at efter den behandling han havde givet mig kort forinden, troede han vel ikke selv på, at jeg ville hente hans private avis til ham. Det er klart, at man ikke just bliver populær, hvis man gør den slags for ofte.

Egentlig burde den slags oplevelser vel få de fleste til at miste lysten til at arbejde sammen med personer, der åbenbart går mere op i at skade andre end passe det job, de er ansat til, men jeg har altid været glad for jobbet som politibetjent, der har givet mig mange gode minder, men jeg er bedst til at huske, når folk dummer sig. Man kan selvfølgelig med rette sige, at jeg også dummede mig, når jeg kritiserede uanset, om det var høj eller lav, det gik ud over. Noget af det jeg ved noget om, er biler, og jeg kritiserede de ansvarlige for, at man var så gammeldags indstillet, at man ville have folk på post i kredsen, inden man bemandede en patruljevogn. Når mandskab var på post, var de tabt for stationen, man kunne ikke få kontakt med dem, og kunne derfor ikke sende dem på opgaver. De ansvarlige troede, at jeg bare ikke ville gå rundt i kredsen, men kun var interesseret i at køre i bil. Bilerne var ellers ikke noget at prale af, så patruljekørsel var ikke særlig attraktivt. Der var tale om ganske almindelige standardbiler med det dårligste udstyr. Jeg forespurgte ledelsen om, hvorfor man ikke købte biler med bedre udstyr og større motorer. Der var jo trods alt ind imellem tale om, at vi kørte udrykningskørsel, og her skulle man passe på med for mange hårde opbremsninger, for det skete jævnligt, at bremserne blev varme og mistede evnen til at standse bilen. Bilernes udstyr var endvidere dårligt. Sæderne var de billigste på markedet, og det samme var lyset på bilerne. Når man havde kørt en hel dag, havde man helt sikkert ondt i ryggen på grund af dårlige sæder, og efter en hel nat havde man ondt i øjnene på grund af dårligt lys på bilerne. Jeg lavede en beregning på prisforskellen på en billig patruljevogn og en dyr af samme mærke, og det viste sig sjovt nok, at der var bedst økonomi i at købe de dyre patruljevogne. De var nemmere at sælge og indbragte forholdsvis flere penge, ligesom der ikke var så mange reparationer på dem.

Min forespørgsel til ledelsen resulterede bare i, at jeg fik besked om, at det skulle jeg ikke blande mig i, for det sad der langt klogere mennesker og bestemte. Herefter skrev jeg en artikel til vort fagblad, hvor jeg opstillede beregninger for, at økonomien på bundlinjen ville være den samme eller måske endda bedre, hvis man indkøbte de dyrere og bedre biler til patruljekørsel, men det tog ingen notits af. Bevillingerne skulle anvendes på anden måde.

Da vi kom på næste kursus på politiskolen, opdagede jeg, at chefen for indkøb til politiet, var en af lærerne i nogle orienteringstimer. Under en af timerne anerkendte han mine synspunkter omkring indkøb af patrulje-

vogne, men undskyldte sig med, at det var politikerne, der var skyld i problemerne, idet der var sat mærkesedler på, hvad de forskellige penge skulle bruges til.

Vore våben var moderne før 2. verdenskrig. Vore uniformer passede dårligt til de kroppe, der var taget mål til. Der blev ikke udleveret fodtøj eller strømper. Tingene forbedrede sig langsomt, men politiet var under hele min ansættelsestid hele tiden bag efter den tekniske udvikling. Midt i 1980'erne begyndte man at snakke om computere i stedet for skrivemaskiner på et tidspunkt, hvor jeg havde haft privat computer i 10 år, og der gik lang tid med at udvikle systemer, så computerne kunne bruges til andet end bare at skrive på.

Igen var dumheden i ledelsen fremherskende, for man undlod at bruge folk med erfaring i computere til at udvikle, selv om de var interesserede i at medvirke, men hvis de havde kritiseret i andre tilfælde, ville man ikke bruge dem. Den første computer man fik i Hjørring, var noget gammelt ragelse, der ikke engang var funktionsdygtigt. Det var maskiner, der var kasseret på Hvidovre bibliotek fik vi at vide. Systemet var mach 64 med kontrolkonsol i form af en båndmaskine, og båndmaskinen manglede.

Det samme skete, da samarbejdet med beredskabsstyrelsen skulle udbygges. Jeg søgte et specialjob i radiostyrelsen, der var opslået internt på stationen. Da ansøgningsfristen var udløbet blev jeg kaldt ind til den vagthavende, der havde stået for ansøgningsforløbet. Han gav mig en kæmpe skideballe fordi, jeg havde søgt uden at have stort kørekort. At jeg havde haft stort kørekort tidligere og kunne generhverve på kort tid, betød intet i den forbindelse. Ingen af de andre ansøgere havde i øvrigt stort kørekort, og der havde ikke stået noget i præmisserne for ansøgningen om, at det var en forudsætning for at blive ansat i jobbet, men sådan var der så meget. Jeg var den eneste, der fik skideballe, men det var nok fordi de havde så store forventninger til mig.

Langt alvorligere er det, når chefer ikke lægger op til at efterleve deres ansvar, men det er selvfølgelig en naturlig følge af den måde, de bliver udnævnt på, for man går ikke efter at få de bedste, men mere efter at få nogen, der ikke sidder topledelsen imod.

På et tidspunkt fik vi en anmeldelse på en voldsom voldtægt af en ung pige under hendes ophold på en ejendom, hvor hun var barnepige for gerningsmandens børn.

Da den første patrulje kom til gerningsstedet, blev de truet væk af gerningsmanden med et jagtgevær. Herefter blev alarmen sat i gang og alt disponibelt mandskab blev sendt til stedet med det bedste af stationens udstyr. Netop som vi var kommet frem med udstyr til at sikre gerningsstedet, kom chefen for ordenspolitiet kørende til stedet sammen med stationslederen for understationen i området. Det viste sig senere, at gerningsmanden og stationslederen var drukkammerater, så chefen mente, at det var forsvarligt at køre direkte ind på adressen på trods af, at den første patrulje var blevet truet med jagtgevær.

Heldigvis gik det godt, men så kom den næste fejl. Da gerningsmanden var blevet afvæbnet, nægtede han at lade sig køre ind til stationen i Hjørring i en patruljevogn. Chefen tillod derfor, at stationslederen kørte gerningsmanden, der naturligvis var anholdt, ind til hovedstationen i dennes private Opel Kadett. Han gav dog en hundepatruljevogn og en bil fra kriminalpolitiet besked om at køre lige efter.

På et tidspunkt blev stationslederens Opel Kadett væk for hundepatruljen og kriminalpolitiet vogn. Der var ingen radiokontakt med stationslederens Opel. Omkring 20 minutter efter, at alle deltagere i aktionen var kommet ind til hovedstationen, kom stationslederen kørende med gerningsmanden ind til hovedstationen. De havde lige været inde hos en købmand og købe sig et par øller, som de havde drukket under turen, selv om stationslederen ved eller i hvert fald burde vide, at en gerningsmand i en sådan sag, skal spiritustestes. Under visitationen viste det sig, at gerningsmanden endvidere stadig var bevæbnet med en stor jagtdolk.

Chefen blev bedt om at garantere, at han ikke igen ville negligere sikkerheden på den måde, men han benægtede, at der var begået noget forkert under aktionen. Alle øvrige i politikredsen var enige om, at det kunne være gået gruelig galt. Stationens tillidsmand nægtede i øvrigt at gøre mere ved sagen på personalets vegne. Måske var det medvirkende til, at han senere blev stationsleder i Odder politikreds.

I Hjørring politikreds havde man på et tidspunkt alvorlige samarbejdsproblemer i kriminalpolitiet, som berørte hele personalet meget. Problematikken var egentlig meget enkel, idet det egentlig bare drejede sig om, at en mand var kommet på kant med et par andre og deres medløbere. Ikke alle deltog i kampen, men alle havde en holdning, der gik lige fra at holde med den ene eller den anden part, til at man bare syntes, at de alle var nogle idioter. Selv hørte jeg nok til den sidste gruppe.

I realiteten var det fuldstændig ligegyldigt, hvad man skændtes om, for det største problem var, at ledelsen på politigården i Hjørring ikke magtede at skære igennem, hvilket skyldtes en meget svag politimester, der var ekstrem konfliktsky og en meget svag daglig ledelse, der var delt i meningene om, hvad problemet egentlig var, og en kontorsektor, der forsøgte at være neutral, hvilket de ikke fik lov til.

Næsten hver dag blev der rapporteret om nye sammenstød. Altid var det de samme to, der viste aggressivitet. Målet for deres aggressivitet blev chikaneret på mange forskellige måder lige fra, at man flyttede sig fra det bord han satte sig ved i kantinen, til direkte at skubbe ham ned ad trapper. En enkelt kollega fra ordenspolitiet deltog i chikanerne på den måde, at han læssede et læs sand og grus af på en privat fællesvej, som kun den chikanerede og han selv brugte. Det betød, at den chikanerede og hans familie ikke kunne komme ud fra deres hjem, hvilket jo enhver kunne sige sig selv var torskedumt, for der var jo kun en løsning på det nemlig, at den pågældende kollega fik ordre til at få vejen åbnet igen, ellers ville det offentlige sørge for det og sende regningen til ham.

Der blev holdt mange møder blandt personalet arrangeret af politimesteren, hvor han efterlyste løsninger på samarbejdsproblemerne, men han glemte bare at fortælle, hvad problemet egentlig var. Jeg gav ham personligt mit forslag til en løsning, da jeg foreslog ham, at han i samarbejde med Rigspolitechefens personaleafdeling flyttede de 4 – 5 personer, der var tale om, til forskellige stationer i Danmark, så de havde lige langt til hinanden og derved gøre det næsten umuligt for idioterne at få kontakt med hinanden.

På et tidspunkt var politikredsen hjemsoget af en pyroman. Man fik på et tidspunkt fornemmelsen af, at der var tale om bestilt arbejde, så en forsikringssum kunne komme til udbetaling. Endvidere blev man opmærksom på en af politiets gamle kendinge som mulig gerningsmand, men man kunne ikke fremskaffe beviserne for det.

En mandag, da jeg mødte på arbejde, fortalte en kollega fra ordenspolitiet, at man i weekenden havde fået anholdt gerningsmanden, som var den gamle kending. Det var sket ved, at en kollega ved kriminalpolitiet i ugen forinden havde udtænkt en plan for, hvordan man kunne få monteret noget sporingsmateriel på kendingens bil, så man kunne få fastlagt hans færden. Det skulle ske ved, at en patrulje fra færdselspolitiet skulle henvende sig til kendingen og forklare, at hans bil var mistænkt for at have været indblandet i en færdsels sag, hvorfor den skulle indbringes til undersøgelse. Planen kørte lige efter bogen, idet sporingsmateriellet blev monteret og bilen igen udleveret til kendingen, der ikke fattede mistanke.

Sporingsudstyret var af den type, hvor man kan sidde et centralt sted og følge, hvor bilen bevæger sig hen og senere fastlægge det ved plotning på et kort. Denne form for sporingsmateriel kræver en dommerkendelse, fordi man skal have bilen i sin varetægt og foretage indgreb i bilens elektriske system, hvilket kollegerne ikke havde skaffet sig. En anden lignende form for sporing kan ske med en magnetplotter, som blot sættes fast udvendig med en magnet, hvorefter man følger bilen i en afstand, hvor man næsten kan se bilen hele tiden.

Aktionen lykkedes, idet gerningsmanden blev taget næsten på fersk gerning, da han antændte en ny pyromanbrand, men nu havde man så problemet med at få udstyret afmonteret igen. Her begik kollegaen fra kriminalpolitiet så sin anden fejl, idet han simpelthen brød ind i gerningsmandens bil og fjernede udstyret, hvilket naturligvis er ligeså ulovligt som at anbringe det uden dommerkendelse.

Kollegaen og den vagthavende, som havde deltaget i succesen, fortalte nærmest i overstadig stolthed om aktionen, indtil jeg tørt konstaterede, at det var ulovligt, det de havde gjort, og at de risikerede at komme i fængsel, hvis det blev opdaget. – Og det blev selvfølgelig opdaget. -

Medierne kom også under vejrs med sagen, som de i forvejen fulgte, fordi en pyromansag jo ikke er nogen helt dagligdags sag. Bl.a. interviewede TV 2 Nord politimesteren på hans kontor, hvorunder han hældte vand ud af ørerne og nægtede et hvert kendskab til sagen, på et tidspunkt hvor jeg gennem min meddeler på hans forkontor havde fået at vide, at regningen for monteringen af sporingsudstyret, lå i pengeskabet på hans kontor, så han vidste udmærket, hvad der var foregået.

I det hele taget løj alle implicerede i sagen hurtigere end en galophest kan rende. Dog må jeg tage hatten af for kollegaen ved kriminalpolitiet, der ellers ikke var en af mine bedste venner, for han stod frem og fortalte, hvordan aktionen var forløbet på en sådan måde, at han fik hele skylden for det. Han blev herefter forflyttet til Frederikshavn. Sådan kan det gå, selv om man er den måske dygtigste kriminalbetjent på hele stationen.

Jeg kæmpede selv med problemer på samme tid, da jeg efter ovennævnte voldtægtssag havde meldt mig ud af politiforbundet med begrundelsen, at de havde nægtet at repræsentere mig i en sag overfor ledelsen, der jo handlede om sikkerhed på arbejdspladsen. Det havde forårsaget, at nogle kolleger og chefen for ordenspolitiet var blevet enige om, at jeg lige pludselig var blevet en dårlig politiassistent, for jeg fik pludselig en dårlig bedømmelse for mit arbejde, men ingen har nogensinde tidligere sagt til mig, at jeg var en dårlig kollega til mit arbejde. Det største problem i det forhold var, at chefen brugte den taktik, at han ikke holdt sig for god til at lyve om mig.

Han havde jo magten til det, og den benyttede han til at iværksætte sagen om min afsked. Det bevirkede, at politimesteren adskillige gange kaldte mig til samtaler, hvor han forsøgte at give mig indtryk af, at han forsøgte at støtte mig og løse problemet, men det han gjorde hver gang, var at fremføre min modparts argumenter f.eks., at jeg skulle melde mig ind i politiforbundet igen, hvilket kun kunne ske, hvis jeg betalte kontingent for den tid, jeg ikke havde været medlem. Det var, hvad det forbund, der skulle repræsentere mig fagligt, forlangte. Det ville eller kunne jeg naturligvis ikke efterkomme. Da jeg foreholdt politimesteren, at jeg jo var uretmæssigt havde fået lave bedømmelser i samme periode, ville jeg finde det passende, at man også rettede disse bedømmelser. Det kunne selvfølgelig ikke lade sig gøre, for så skulle ledelsen jo erkende, at de også havde begået fejl.

Da jeg ikke ville gøre som ledelsen bad mig om, at jeg i det år, der var afsat til sagsbehandling og forberedelse til, at jeg blev afskediget, lod mig stationere i Ålborg. Det sagde jeg ja til, på betingelse af at det fremstod som en tvangsforflyttelse, og at politimesterembedet i Hjørring betalte mig statens kilometertakst for transporten frem og tilbage mellem Hjørring og Ålborg, ligesom køretiden skulle indgå i arbejdstiden. Det godkendte politimesteren, men da jeg fremsendte min første afregning for kørslen, der var opmålt med triptæller, ville han afkorte antallet af kilometer med 10 kilometer hver dag. Jeg kontaktede ham straks og meddelte, at det kunne han gøre, men så mødte jeg på Hjørring politigård igen i morgen. Han fastholdt, at det var hans opgørelse, der var den rigtige ifølge offentlige kilometerafstande mellem Hjørring og Ålborg. Han mente ikke, at vi havde aftalt, at jeg skulle have betaling fra mit hjem til politigården i Ålborg. Dagen efter mødte jeg i Hjørring, hvor jeg blev sat til at renskrive rapporter. Da chefen for ordenspolitiet mødte, blev han aldeles rasende, da han fik forklaringen. To timer senere fik jeg besked om, at aftalen, som jeg mente, den var indgået, ville blive overholdt, hvorfor man forventede, at jeg forlod stationen i Hjørring med det samme og startede i Ålborg igen, hvilket jeg selvfølgelig gjorde.

Afslutningen på den sag blev, at jeg året efter blev afskediget med den bedste bedømmelse for mit arbejde fra Ålborg politi, som jeg havde fået i mine 35 år lange ansættelse i politiet. Jeg anlagde erstatningssag ved arbejdsretten, men tabte sagen, idet retten ikke mente, at jeg havde ført bevis for, at politiet havde gjort noget forkert ved at afskedige mig.

At der er forskel på folk samt etik og moral fik jeg bevis for, da politimesteren i Hjørring blev gået fra sit embede, men han fik et tomt skrivebord hos Statsadvokaten i Ålborg, hvor han sad i et par år uden at have noget at lave.

Jeg har ofte tænkt på, hvorfor mennesker opfører sig så dårligt overfor hinanden, men har aldrig fundet noget endegyldigt svar. For politifolk drejede det sig for det meste om, at de kunne redde deres egen røv eller få æren for en succes, som egentlig burde være tildelt andre.

At selv politifolk ikke tager det så nøje med, hvad de siger i retten eller gør i virkeligheden, fik man yderligere et bevis for i arbejdsretten under min erstatningssag. Et civilt vidne, som selv havde henvendt sig til mig fordi han var nævnt som klager over min opførsel, havde før retssagen henvendt sig til mig og fortalt, at han aldrig havde haft til hensigt at klage over mig personligt, men han havde villet klage over den afgørelse politiledelsen havde truffet i hans sag, som var en færdselsuheldssag, som jeg havde behandlet, hvilket han bekræftede i en samtale med min advokat. I retten kunne han ikke huske noget om sagen, men fortalte efter retsmødet min advokat og mig, at det var politifolk, der havde opsøgt ham og presset ham til at sige, at han ikke kunne huske noget. De havde lovet ham, at hans bøde i sagen om færdselsuheldet så ville blive eftergivet, ligesom han ville få lov til at beholde sit kørekort.

En kollega, der havde lovet at vidne om mit politiarbejde på en måde, som var en fordel for mig, hvilket han havde sagt til min advokat før retsmødet, erklærede, at han ikke følte sig kompetent til at udtale sig. Gad vide, hvad han var blevet lovet på sin arbejdsplads ved politiet i Hjørring til gengæld eller måske var det bare fordi

han spillede tennis med politimesteren.

Politimesteren udtalte under vidneansvar, at han ikke mente, at jeg havde lavet kvalificeret politiarbejde under mit sidste år ved politiet i Ålborg, hvorfor den fine bedømmelse jeg havde fået ikke betød noget rent politimæssigt. Han kunne dog ikke give nogen forklaring på, hvordan de politifolk, der havde givet bedømmelsen, så kunne bedømme mit arbejde. På min forespørgsel om udarbejdelse af katastrofeplaner for lufthavnen i Ålborg og tunnellen ad motorvejen under Limfjorden ikke er kvalificeret politiarbejde, svarede han, at det mente han heller ikke, at jeg havde lavet. Han erkendte dog, at han ikke havde eksakt viden om, hvad jeg havde lavet i Ålborg.

Politimesteren fra Hjørring, som jeg har omtalt her, er såmænd et meget godt eksempel på en topleder inden for politiet. Der er masser af eksempler, der bl.a. er dokumenteret gennem omtale i medierne, men mange underordnede politifolk har også oplevet eksempler på egen krop eller overværet sager mod kolleger, hvor ledelsen løber fra deres ansvar.

Hvem husker ikke episoden under ”ungdomsoprøret” i København, da den kvindelige politidirektør Hansen, København, i fuld alvor udlagde en udtale om ”perker” til ”perle”, selv om ingen var i tvivl om, hvad der var blevet sagt på den lydoptagelse medierne var i besiddelse af. Blot endnu et eksempel på ledere, der lyver eller fordrejer sandheden.

Senest har der været en sag om ulovlige anholdelser og beslaglæggelser i forbindelse med officielt besøg fra Kina, hvor der var udstedt et dekret om, at statsgæsterne ikke måtte generes med synlige Tibet henvisninger. Selv om dekretet er fremskaffet ved aktindsigt og vist frem i de fleste medier, kan ingen tilsyneladende finde ud af, hvem, der har ansvaret for det. Ingen ledere kender noget til noget som helst.

Det er en skamplet på det officielle Danmarks renommé, men ikke desto mindre foregår det, og jeg er sikker på, at vi ikke har set det sidste.

Hvad er årsagen til, at den ansvarlige ikke bare træder i karakter og erkender, når man laver noget skidt. Der er vel kun ganske få årsager til det. Den første er vel, personlige træk hos den enkelte. Det andet er formentlig, at man ønsker at Danmark skal fremtræde som pletfri og ubestikkelig, hvorfor man gennem alle tider har lavet regler for, hvordan man ønsker, det skal se ud. Derfor fremfører man regler, der gør, at en fejl kan betyde, at man som leder bliver pakket væk i unåde. Man mister sin magtposition, og det er noget nær det værste, der kan ske for et menneske med ambitioner om den slags.

Man er generelt meget bange for omtale i medierne og især dårlig omtale, men når man ikke fortæller medierne, hvad der er sket i en uheldig situation, giver man dem jo netop mulighed for at lave deres egen historie, og så kommer fejlen altid til at fremstå meget værre, end den måske er, samtidig med at etaten fremstår med en dårlig moral.

I begyndelsen af februar 2017 var politiassistent Jens Erik Damgaard i Go Morgen Danmark i TV 2, hvor han fremragende plantede fingeren netop på problematikken, som jeg har givet live eksempler på her. Politikerne træffer kortsigtede beslutninger og forventer, at de løser problemerne på lang sigt. Politikerne beslutter på grundlag af information fra en politiledelse, der er bagud i beslutningsprocessen, fordi politikerne ikke prioriterer politiet højt nok på den økonomiske liste. Måske skulle man have købt 2 kampfly mindre, så man havde 4 milliarder kroner mere til at sikre folks tryghed, men så langt rækker politikernes og politiledelsens fremsynethed ikke.

Samme sted nogle dage senere bekræfter formanden for politiforeningen, at der er stor utilfredshed blandt hans medlemmer i forhold til arbejdsforholdene. En undersøgelse viser, at det især er ledelsen, de menige politifolk er utilfredse med, hvilket ifølge samme undersøgelse viser, at omkring halvdelen af politifolkene er på vej til at søge ud til andet arbejde samt, at flere allerede har søgt.

For mig er det utroligt, at den tendens ikke allerede har vist sig for flere år siden. Det er alarmerende tal, der er tale om, idet man roligt kan regne med, at det er langt over halvdelen af de yngre politifolk, der vil væk, for de ældre er mere eller mindre bundet på hænder og fødder. De kan nemlig ikke klare ret mange jobs ude i det civile erhvervsliv.

Arbejdsmarked.

Når jeg snakker arbejdsmarked, er det det højt besungne fagforeningsmiljø, der først kommer mig i hu. Jeg er født i et socialdemokratisk fagforeningshjem, hvor det gamle fagforeningsblad for Specialarbejder Forbundet blev læst godt og grundigt. Desværre er det svært at finde den samme ånd i fagforeninger i dag som dengang. Jeg er helt med på, at fagforeningen i sin vorden var en god ting og helt nødvendig, men fagforeningspolitik har udviklet sig til noget helt andet. I gamle dage så man på, hvad der var til gavn for medlemmerne. I dag ser man på, hvad der er til gavn for fagforeningen og dens bosser.

Skal jeg nævne eksempler, som mange har mulig for at huske, kommer en konflikt omkring Vejlegården på havnen i Vejle først i hukommelsen. Hvis jeg er korrekt informeret startede det med, at arbejdsgiveren ikke havde tegnet overenskomst med 3 F, der ledede aktionen mod arbejdsstedet. Senere tegnede arbejdsgiveren overenskomst med en anden fagforening, men 3 F fortsatte aktionen. Restauranten er i dag lukket.

Der er flere ting, som jeg ikke synes er etisk og moralsk rigtigt i den sag. Personalet på stedet var tilfredse med deres arbejdsplads før 3 F blandede sig. Nogle af de ansatte var medlemmer i 3 F og andre i andre fagforeninger. Min pointe er, det ikke burde være lovligt at en fagforening presser en arbejdsgiver til at indgå en aftale med mindre de har ansatte på arbejdspladsen. Principielt går det ud over foreningsfriheden fordi, det næste skridt er, at fagforeningen kræver, at alle ansatte på arbejdspladsen skal være medlemmer af den fagforening, der har aftalen med ejeren. Det burde være således, at arbejdsgiveren er medlem af arbejdsgivernes fagforening og lønmodtagerne er medlem i en fagforening. For at tilgodese foreningsfriheden bør det også være således, at en arbejdsgiver kan lave overenskomst med flere fagforeninger således, at de ansatte på samme arbejdsplads selv kan vælge, hvilken fagforening de ønsker at være medlem af. Jeg forstår simpelthen ikke, at arbejdsgiverforeningen ikke støtter deres medlemmers integritet i det forhold. Reglerne om Lock Out hører overhovedet ikke hjemme i et demokratisk samfund på den måde, de håndhæves i dagens Danmark. Lock Out burde ikke tillade, at en fagforening kan lukke af til en virksomhed. Det er i orden, at man kan trække egne medlemmer ud fra arbejdspladsen i en arbejdsnedlæggelse, og det er i orden, at andre relaterede fagforeninger sympatistrejker, men fysisk at spærre vejen ind og ud bør være ulovligt.

I dag hører man ofte fagforeninger beklage sig over, at mange især unge ikke er medlem af en fagforening. Det falder overhovedet ikke fagforeningsledere ind, at det måske skyldes deres egen attitude ude på arbejdspladserne. Mit indtryk af fagforeningernes politik ude på arbejdspladserne er, at man i langt højere grad arbejder for egne interesser altså fagforeningsbossernes egne interesser end for medlemmernes interesser. Fagforeningsbosserne koncentrerer sig ikke om at gøre forholdene bedre på arbejdspladsen. Man koncentrerer sig om, at tvinge både arbejdsgivere og lønmodtagere ind i egen fagforening. Hvis det var forholdene på arbejdspladsen, der var det vigtigste, ville man samarbejde med andre fagforeninger om det. I stedet bekriger man hinanden.

Jeg var i mange år medlem af politifolkenes fagforening og har oplevet at have brug for dem personligt et par gange uden at få den hjælp, som jeg mente at have krav på. Endvidere mener jeg ikke, at man førte de lønforhandlinger, man burde. Jeg oplevede endog, at en formand på vej ind til forhandlinger med ledelsen formandede sine medforhandlere til at tage det roligt, for ”vi skal jo huske på, at det er dem, der skal forfremme os senere”. – Han var godt nok heller ikke formand ret lang tid efter, men da han forlod formandsposten, gik han direkte over og blev forfremmet.

Når det kommer til folketingspolitikere, har de jo som regel meget travlt med at pointere, at arbejdsmarkedets parter selv skal aftale betingelserne for arbejde og udførelsen af arbejdet, men jeg synes, at det kniber med at sikre den svage part sine rettigheder, og jeg mener bestemt ikke, at ovennævnte eksempler kan kaldes regulære metoder, som vi skal være stolte af i et retssamfund, som det danske.

Man kan heller ikke helt holde sig fra princippet om at blande sig, hvilket man netop har fået et godt eksempel på med lovgivningen omkring hyrevognserhvervet i Danmark. Vi taler om det formentlig mest restriktive erhverv i landet, hvorfor mange i tidens løb er kommet med mere eller mindre kreative løsninger til, hvordan man kan omgå reglerne. Igennem nogen tid har der været talt og skrevet meget om pirattaxaer, og så kommer et udenlandsk selskab op med et koncept, der fungerer i udlandet, fordi man der ikke har en så restriktiv lov om erhvervet som i Danmark. Uber konceptet kan ikke køre lovligt i Danmark fordi man opererer med privatebiler, der ikke er godkendte til hyrevognskørsel. Så siger Uber, at der ikke er tale om hyrevognskørsel, men

”medkørsel”, hvorfor chaufføren heller ikke skal have erhvervskort, men lovgivningen i Danmark siger, at der er tale om erhvervskørsel, når chaufføren modtager mere for kørslen, end tilladt som et skattefrit beløb. Når man modtager mere end dette beløb er hele beløbet skattepligtig og dermed er der tale om erhvervskørsel. Uber chauffører er blevet dømt, så der er vel i praksis tale om pirattaxa kørsel, så hvorfor ændre på lovgivningen. Politikerne har fået oplysninger om, at der visse steder i landet er hyrevognstørke. Det vil man gerne afhjælpe. Derfor vedtager man ny lovgivning, hvor man fjerner kravet om erhvervskørekort, så er der flere, der vil køre som chauffører, tror man, men man fastholder uddannelsen og udstyret i bilen. Spørgsmålet er så, hvordan man vil håndhæve kontrollen med, at chaufførerne har uddannelsen. Bilerne skal også stadig have udstyret som taxameter og sædekontakter, så heller ikke her, er der nogen særlig ændring. Begrænsninger i bevillinger fjernes også, for så vil nogen nok sætte udstyr for 25.000,- kr. i deres private biler og køre, når der er brug for det.

For det første er der tale om solid politisk indblanding, som man bare kunne have ladet domstolene klare, når der blev anmeldt en sag, for det andet gavner tiltaget ingen. Det løser ikke problemet for det nuværende erhverv om mangel på kunder hele ugen igennem, hvorfor man ikke har biler nok til spidsbelastningen fredag og lørdag. Det er det virkelige problem, som politikerne åbenbart ikke forstår. Politikerne har bl.a. selv været stærkt medvirkende til, at branchen mangler indtægter ved at vedtage regler om, at offentlig kørsel skal i udbud, hvor Uber lignende og private kan give tilbud uden at skulle opfylde de samme vilkår, som hyrevogne skal. Jeg synes, at det er en opførsel, der grænser til det umoralske, når politikere fastsætter prisniveauet for kørsel i hyrevogn, men samtidig opretter kørselscentraler for det offentlige, der har til formål at presse prisen for hyrevogne ved at bruge uautoriseret konkurrence elementer.

Under alle omstændigheder vidner det ikke om, at man ikke ønsker at blande sig i betingelserne på det danske arbejdsmarked.

Konklusion

Skal man drage nogen konklusion af indholdet i dette manuskript og de øvrige forhold, som ikke er omtalt i manuskriptet, må det blive, at magtpersoner fra statsministeren og nedefter i hierarkiet mere er interesseret i at bevare magtpositioner end at opnå resultater. Kun i de tilfælde, hvor resultater er midlet til at bevare magt, gør man en indsats for resultatet.

En del politiske beslutninger gennemføres ved aftaler baseret på kammerateri. Det seneste eksempel er tildeelingen af en nybygget politiskole i Herning. Forholdet mellem Hernings borgmester og statsministeren er så åbenlys, at det burde bevirke, at man ikke placerede politiskolen Herning ikke det modsatte. I stedet er man så korrumpere, at man ikke kan se skoven for bare træer. Man har simpelthen gjort noget lignende så mange gange, at man ikke kan se det forkerte i at handle med folk om afgørelser, der egentlig skal afgøre, hvad der er ret og rimeligt.

Jeg nægter at tro på, at enhver politiker eller ikke godt kan se, at det ikke er nogen løsning på noget som helst, at forringe for de dårligst stillede og favorisere dem, der har mest. Jeg har påpeget nogle eksempler i dette manuskript, men der findes andre eksempler.

24-02-2017.

Hernings borgmester undsiger sit eget partis handlemåde på 5-6 punkter, som harmonerer meget godt med, hvad jeg har nævnt i dette manuskript.

24-02-2017.

Birthe Rønn Hornbech går endnu engang på tværs af sit eget partis ledelse ved at udtale, at bliver Inger Støjberg formand i Venstre, melder hun sig ud. Det er jo et meget personligt angreb på en af sit partis egne ledere, idet det jo ikke kan have noget med partilinjen at gøre, da Inge Støjberg jo ikke er ene ansvarlig for det.

Det er vel også mest sandsynligt, at fagforeningsbosserne godt ved, at højere løn fører til højere produktionsomkostninger, ligesom arbejdsgivernes måde at beregne fortjeneste på, betyder, at 10% stigning et sted i produktionen betyder måske 50% stigning i slutproduktet. Altså kan 5 punkter, der alle kræver 10% stigning betyde 250% stigning på slutproduktet. Det betyder altså, at lønmodtageren der får en 10% stigning på produktets mindste del kun får dækning for 4% af stigningen på produktet, mens arbejdsgiveren, der får sin pris for-

højet med 250% får fuld dækning.

Det er derfor, jeg spørger mig selv, hvad der får forhandlerne på arbejdsmarkedet til at fortsætte med at forhandle om stigninger på alting. Hvad med at prøve at forhandle den anden vej, så ville priserne falde med 250%, og lønmodtageren ville reelt få en lønstigning på 4%?? -

Ja, jeg skriver om virkelig realløn. Når politikerne snakker om, at de ikke vil blande sig i lønforhandlinger, er der derfor tale om ansvars forflyttelse, hvilket jo er ret almindeligt for politikere.

Jeg er heller ikke i tvivl om, at den såkaldte danske model kommer endnu mere under pres, end det allerede er tilfældet, hvis ikke politikerne tager skovlen i den anden hånd og sætter nogle håndfaste regler for organisationen af den danske model.

Det vil være helt umuligt at sikre sig imod social dumpning, hvis der ikke kommer et krav eller måske endda lovgivning om, at alle danske arbejdspladser skal være organiserede. Det skyldes ikke kun kravene til lønforhandling, men i høj grad også registrering af arbejdskraft med henblik på at opnå rettighed til sociale ydelser. Når politikere indtager den holdning, at arbejdsmarkedspartnere selv skal aftale arbejdsmarkedsforhold, anser jeg det derfor som værende virkelighedsflugt og konfliktskræk, for arbejdsmarkedets parter løser ikke noget som helst. Når fagforeninger laver blokader mod en virksomhed eller arbejdsgivere laver Lock out, løser det ikke problemer. I bedste fald får det virksomheden til at lukke.

Når man i en forhandlingssituation bruger magt for at få ret, løser man ikke problemer, man skaber problemer. Derfor er det dumt af fagforeninger at forsøge at bruge magt overfor en virksomhed for at få, det man ønsker. Det er som et lille barn, der stamper i gulvet og hyler, fordi man er forkælet og vant til at få ret, hvis man agerer på den måde.

Hvorfor ikke forsøge at påvirke virksomhedens ansatte, som jo er dem, man påstår at have til hensigt at hjælpe? – Hvis ikke man kan overbevise de ansatte om, at man prøver at hjælpe dem, har man jo som fagforening virkelig et problem.

Det er her, jeg vil have politikerne til at lave spilleregler for alle parter. Jeg mener f.eks. at man godt kunne lave en regel, der forpligter en arbejdsgiver til at lave overenskomst, hvis blot en enkelt ansat anmoder om det. Det bør så være frivilligt, hvilken fagforening arbejdsgiveren indgår aftale med, ligesom det så bør være en ret for arbejdsgiveren at kræve, at en ansat i firmaet, der ønsker at være medlem af en fagforening, så melder sig ind i den fagforening, som virksomheden har tegnet overenskomst med. Disse tanker medfører så en ret for en arbejdsløs til at nægte at tage arbejde, hvis lønmodtageren kan bevise eller sandsynliggøre, at den fagforening, der er tegnet overenskomst med, ikke kan eller vil varetage lønmodtagerens faglige interesser.

Færøerne og Grønland

Jeg har ikke beskæftiget mig med forhold vedrørende Færøerne og Grønland, idet grundlaget for mit manuskript er Etik & Moral, og da jeg synes, at der er nok at tage fat på i Danmark, og mit kendskab til vore to randstater er minimalt har jeg valgt på nuværende tidspunkt ikke at beskæftige mig med udkantens udkanterne. Jeg vil dog godt forholde mig til, at Danmark stadig opfører sig som kolonimagt i forhold til disse landsdele, der jo i udstrakt grad har selvbestemmelsesret.

Med det kendskab jeg har til selvbestemmelsesretten, mener jeg at vide, at begge landsdele vil få svært ved at klare sig økonomisk på samme sociale niveau som nu, hvis landsdelene ønsker selvstændighed, for jeg mener selvfølgelig, at total selvstændighed må betyde, at tilskud fra Danmark til landsdelene ophører i samme øjeblik, de er selvstændige. Endvidere mener jeg, at de virksomheder, der måtte være oprettet for danske tilskuds kroner, stadig skal anses for at være dansk ejede, indtil den nye selvstændige landsdel køber ejerskabet til den værdi, virksomheden vurderes til.

Facit

Et manuskript som dette kommer jo let til at fremstå i et negativt lys fordi, etik og moral jo i høj grad først og fremmest anvendes som målestok for, at nogen har gjort noget eller ønsker at gøre noget, som er forkert overfor andre.

Generelt har jeg ikke den holdning, at vi i Danmark lever i et dårligt samfund – tvært imod -, men netop det forhold, at vi har et af de bedste samfund i verden, betyder jo ikke, at vi ikke skal fokusere på de fejl og mangler, som selv et godt samfund som vores har.

Der skrives til stadighed på dette manuskript, så om nogle dage, uger, måneder, år er det måske langt mere interessant.